

บทนำ

บอสตัน แมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๖

เกล็ดหิมะเล็กๆ พรางพรหมจากฟากฟ้าที่มัวหม่น ทำให้แสงไฟสีส้มริมทางเดินอ่อนแสงลงเพราะความมัวเซาจากปุยหิมะ แต่มันกลับสะท้อนแสงไฟเป็นประกายระยิบระยับ มองราวกับละอองเพชรร่วงหล่นและเป็นของขวัญจากพระผู้เป็นเจ้าในคำคืนอันเงียบสงบก่อนคริสต์มาสที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่นาน ปุยสีขาวถูกลมพัดปลิวเป็นพิกๆ ก่อนจะตกลงบนพื้นค่อยๆ ทับถมหนาขึ้นนอกชายคาอะพาร์ตเมนต์ที่คริสลีนอาศัยงอมืองมืตห่างจากดวงไฟบนทางเดินเท้า...

เขายืนอยู่ตรงนั้นมานานเกือบสองชั่วโมงแล้ว แม้จะบอกตัวเองว่าตนซาชินกับอากาศหนาวเย็นของรัสเซียมาตั้งแต่เด็กและยังถูกฝึกหนักท่ามกลางอากาศหนาวยิ่งกว่านรกมาหลายปี ทว่าเมื่อต้องยืนนิ่งๆ อยู่ภายใต้อากาศที่ติดลบห้าองศาเซลเซียสอยู่นานเกือบชั่วโมง ปลายจมูกและใบหูก็เย็นจัดจนต้องดึงผ้าพันคอที่คลุมออกเพื่อให้ความอบอุ่นบ่อยๆ ทั้งยังหวังว่างานของเขาในคำคืนนี้จะจบสิ้นโดยเร็ว

ภารกิจครั้งนี้ไม่มีอะไรมากนัก ถือเป็นงานง่ายที่สุดในตลอดระยะเวลาที่เป็นสายลับมาร่วมสิบปี แคติดตามความเคลื่อนไหวของนักศึกษาชายผู้หนึ่งชื่อ วาเลนติน และคอยรายงานผลเท่านั้น ซึ่งเขาก็เริ่มทำงานตั้งแต่เดินทางมาถึงบอสตันเมื่อสัปดาห์ก่อน

ชีวิตของวาเลนตินไม่มีอะไรมากมาย เป็นเพียงนักศึกษาปริญญาโทของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สาขาวิชากฎหมายระหว่างประเทศ และกำลังจะสำเร็จการศึกษาในเร็ววัน ฟังดูเหมือนไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่สิ่งที่ชายผู้นั้นกำลังทำอยู่นี้ลี สะดุดตาหน่วยสืบราชการลับของประเทศไควสน่าเข้าอย่างจัง และก่อให้เกิดความสงสัยว่าจะมีการรวมกลุ่มของนักศึกษาลูกฮือขึ้นมาต่อต้านการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ของประเทศไควสน่าในอีกไม่นาน...

คริสลียหน้าขึ้นมองบนชั้นสามของตึกฝั่งตรงข้าม วาเลนตินเข้าไปข้างในนานมากแล้ว ดวงไฟภายในห้องรับแขกตรงหัวมุมตึกยังมีแสงสว่าง และเงาของคนเดินไปมาเป็นระยะ เขาถอนใจ...ภาวนาว่าขอให้การประชุมของคนกลุ่มนั้นจบสิ้นโดยไว จะได้กลับไปพักผ่อนเสียที

คำภาวนาของเขา พระผู้เป็นเจ้าคงจะรับฟัง เพราะอีกไม่ถึงห้านาทีต่อมา แสงไฟภายในห้องก็ดับลงพร้อมๆ กับประตูตึกเปิดออก ชายและหญิงแยกย้ายกันที่หน้าประตู บางคนก็เดินไปที่รถแล้วเล่นออกไป ขณะที่ชายและหญิงคู่หนึ่งเดินเคียงคู่กันไปตามทางเดินเท้า ข้ามถนนไปยังรถที่จอดอยู่ คริสลียก็เดินตัวออกจากกำแพงที่ยืนฟังและตามทั้งสองไปห่างๆ ก่อนจะก้าวขึ้นรถของตนที่จอดอยู่ด้านหลังไปสองสามคัน และตามเป้าหมายของเขาไป

หน่วยสืบราชการลับเชื่อว่าวาเลนตินเป็นหัวหน้ากลุ่มนักศึกษาหัวรุนแรง ซึ่งเรียกกลุ่มตัวเองว่า เลือดใหม่เพื่อประชาธิปไตยแห่งไควสน่า หากแค่กลุ่มนักศึกษาหัวรุนแรงก็ยังไม่กระไรนัก แต่พวกเขาสืบทราบว่ามีพวกนายทุนกลุ่มหนึ่งสนับสนุน ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้กำลังจะเรียนจบในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า และภายหลังเดินทางกลับประเทศ พวกเขาอาจจะกลายเป็นผู้นำกลุ่มที่ลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่อยู่ภายใต้การนำของ

รัสเซีย หากมันเกิดขึ้นจริง ประเทศเล็กๆ อย่างโควสน่าที่มีพรมแดนติดกับยังการีและโรมาเนียคงจะไม่พ้นถูกผู้นำปราบปรามอย่างเด็ดขาด

รถเซฟโรเลตสีเขียวย่อ่อนกลางเก่ากลางใหม่แล่นไปตามถนนเล็กๆ อันเป็นที่ตั้งของอะพาร์ตเมนต์หลายหลังตลอดสองข้างทาง คริลขับตามไปและทิ้งระยะห่างเพื่อไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกต คอยจดจำว่ารถคันหน้าเลี้ยวไปทางไหน เวลาสองนาฬิกาของวันใหม่ทำให้เขาทำงานได้ง่ายขึ้นด้วยจำนวนรถมีไม่มากนัก

เขาเลี้ยวขวาตามไปอย่างไม่รีบร้อน เพราะมั่นใจว่าวาเลนตินาจะเดินทางกลับไปพักผ่อนที่บ้าน เขาก็แค่ตามไปจนกระทั่งชายผู้นั้นเข้าบ้านเรียบร้อย และคืนนี้คงจะไม่ออกไปไหนอีกเหมือนเช่นเคย

รถเซฟโรเลตแล่นออกห่างจากชุมชนเข้าสู่ถนนเล็กๆ ที่มีบ้านสองฟากฝั่ง และบัดนี้บ้านแต่ละหลังก็ปิดไฟนอนหลับสนิทกันหมดแล้วหลังล่องผ่านเข้าวันใหม่ไปเกือบสองชั่วโมง

คริลคิดเพลินระหว่างขับรถ...ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่พยายามครอบงำความคิดของผู้นำประเทศจะนำมาซึ่งความเสมอภาคของประชาชน มันกลับกลายเป็นการบีบบังคับผิผิวความรู้สึกของประชาชนเสียมากกว่า ไม่เช่นนั้นหลายประเทศในยุโรปคงจะไม่เกิดปัญหาประชาชนลุกฮือขึ้นมาต่อต้านมากมายรวมทั้งนักศึกษากลุ่มนี้ด้วย

เขาไม่เคยออกความเห็นเรื่องนี้กับใครให้เป็นอันตรายต่อตนเอง นอกจากปฏิบัติตามคำสั่ง และการจับตาดูการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักศึกษาซึ่งยังเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นนี้ ในอนาคตอาจตามมาด้วยความรุนแรงและจบลงพร้อมกับชีวิตของนักศึกษาเหล่านี้ก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็น่าเสียดายความรู้ความสามารถที่ร่ำเรียนมา...

วลาดิเมียร์ อดีตเจ้านายของเขาเคยบอกเขาหลายครั้งว่า ความไม่พอใจจากการถูกกดขี่ข่มเหงจิตใจจะนำมาซึ่งปัญหามากมาย ลัทธิสังคมนิยมไม่เคยสร้างความเสมอภาคได้จริง เพราะผู้ที่ได้รับประโยชน์ก็คือบุคคลของ

รัฐที่มีฐานะการเงินและสถานภาพทางสังคมดีกว่าประชาชนทั่วไปมากมาย ความไม่พอใจกระจายไปทั่วทุกหย่อมหญ้า...ไฟโกรธในใจร้อนร่าและ ลูกกลมรุนแรง...ไม่รู้ว่ามันจะจบสิ้นลงที่ตรงไหนและจะต้องสังเวचितของ ผู้คนอีกกี่หมื่นกี่แสนคน

เขาขบถอย่างไม่เกรงريب อีกไม่กี่ถนนก็จะถึงบ้านของชายผู้นั้นแล้ว หญิงสาวที่ตามมาด้วยคงจะเป็นเพื่อนนักศึกษาที่คืนนี้ทั้งสองคงจะวางแผน นอนอบอุ่นบนเตียงด้วยกัน...แค่คิดก็รู้สึกอิจฉา เพราะเขาจะต้องนอนหนาว ไปอีกหลายคืนจนกว่าจะเสร็จสิ้นภารกิจในครั้งนี้...หลังจากรู้ว่าใครร่วมอยู่ในขบวนการและตามหานายทุนที่สนับสนุนแล้วงานก็เสร็จสิ้น ซึ่งเขามั่นใจ ว่าอีกไม่เกินหนึ่งเดือน เขาจะได้ข้อมูลทุกอย่างที่ต้องการหลังเริ่มพบปะแส เครือข่ายของนักศึกษาในกลุ่มนี้บ้างแล้ว

เริ่มต้นจากนายวาเลนตินที่เป็นผู้นำกลุ่ม ซึ่งมีบุคลิกเป็นคนเงียบๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร เข้าบ้านหลังเล็กอยู่ตามลำพัง เป็นหลังที่อยู่สุดถนนทาง ไกลจากบ้านหลังอื่นพอควร ทำทางคงจะได้รับเงินสนับสนุนจากนายทุนจึง มีชีวิตที่หรูหราพอสมควร เพราะมีทั้งรถและบ้านเช่า แต่ประวัติของนายคน นี้แปลก วาเลนตินไม่ใช่นักศึกษาที่ได้รับทุนจากประเทศไควาสน่า แต่เป็น บุตรชายจากครอบครัวผู้อพยพ และไม่รู้ว่ามีอะไรเป็นแรงจูงใจ ผลักดันให้ กลายมาเป็นผู้นำกลุ่มนักศึกษาเลือดใหม่กลุ่มนี้ได้

แสงสีแดงจากท้ายรถเลี้ยวกลับเข้าถนนด้านหน้าอันเป็นที่ตั้งของบ้าน วาเลนตินขับรถมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างที่ได้คิด เขาขอขับตามไปเผาดูให้มั่นใจ ว่าวาเลนตินจะไม่ออกไปที่ไหนอีกในค่ำคืนนี้แล้วจึงจะกลับที่พัก พลังนี้ค่อย เริ่มจากมหาวิทยาลัยอีกครั้ง

ปกติบ้านของวาเลนตินคือสถานที่นัดพบของเหล่านักศึกษาอยู่เนืองๆ มีแต่วันนี้ที่เปลี่ยนไปนัดพบที่ห้องพักของนักศึกษาอีกคนที่มิพบบาทสำคัญ ไม่น้อย รวมทั้งมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหลายคนที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน รวมถึงหญิงสาวที่กำลังนั่งเคียงข้างกับวาเลนตินในรถข้างหน้า ซึ่งเขาตั้งใจ

ว่าจะต้องสืบหาข้อมูลต่อไป

คิริลพ่อนคันเร่ง เหยียบเบรกเบาๆ ด้วยถนนค่อนข้างลื่นจากหิมะที่ตกปรอยๆ ติดต่อกันมาหลายชั่วโมง เตรียมตัวเลี้ยวตามเข้าสู่ถนนสายเดียวกัน และเป็นที่ตั้งบ้านพักของเขาเช่นกันซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านของวาเลนตินเท่าไรนัก เขายังไม่ทันจะหมุนพวงมาลัยก็ได้ยินเสียงปิ่นดั่งขึ้นหลายนัดท่ามกลางความเงียบสงัด เสียงของมันเป็นดังสนั่น แต่แค่เพียงไม่กี่วินาทีก็เงียบลง ตามด้วยเสียงล้อรถบดถนน เล่นสวาทไปกับเขาที่รีบเหยียบคันเร่งขับรุดไปยังจุดเกิดเหตุ

เขาเหลียวมองตาม เห็นชายสองคนสวมหมวกไหม้พรมปิดบังหน้าตา รถคันนั้นแล่นหายไปมาเพราะความลื่นของหิมะบนพื้นที่สะสมหนาขึ้น แต่คนขับก็สามารถควบคุมพวงมาลัยได้ แล้วเลี้ยวเข้าโค้งด้วยความเร็ว เขาเหลียวมองเห็นแต่ยี่ห้อรถและสีแต่ไม่มีป้ายทะเบียน

คิริลสองจิตสองใจ อยากขับตามพวกนั้นไป แต่เมื่อเห็นรถเซฟโรเลตจอดนิ่งอยู่กลางถนน ไฟท้ายรถยังสว่างโร่ เขาก็ตัดสินใจพุ่งรุดไปจอดประกบด้านข้างคนขับ เห็นกระจกรถแตกละเอียดทั้งด้านหน้าและด้านข้าง ร่างหนึ่งพุ่งลงไปใต้เบาะพร้อมๆ กับหางตาเห็นหญิงสาวที่นั่งด้านหลังโดยสารถ้อยๆ เปิดประตูออก ก่อนร่างจะร่วงหล่นลงบนพื้นถนนที่เต็มไปด้วยหิมะเลือดแดงฉานหยดลงบนปูยสีขาวย แล้ววงสีแดงก็ค่อยๆ แผ่กระจาย...

“พี่จะกลับโควาสนาทันที่ที่เรียนจบ ในฐานะอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย จะช่วยให้พี่สร้างฐานการเมืองจากคนยุคใหม่ที่ต้องการประชาธิปไตย ไม่ใช่อยู่ภายใต้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ที่มีรัสเซียคอยชี้นำเช่นนี้”

คนหนึ่งขำกายลอบถอนใจ...เธอนั่งเงียบตั้งแต่อยู่ในห้องประชุมแล้ว ไม่ใช่เพราะไม่เห็นด้วย แต่เป็นห่วงพี่ชายที่ทุ่มเทเพื่อประเทศชาติจนสุดตัวมากกว่า

“น้องเป็นห่วง...”

“อย่าห่วงเลย พี่จะปลอดภัย” เขาหันมาบอกพร้อมรอยยิ้ม และวางมือบนศีรษะที่ปกคลุมด้วยเร็นผมสีทองตัดทรงบ๊อบประหลาดแล้วโยกไปมา “พี่ดีใจที่น้องมาเยี่ยม จะได้กลับไปบอกทางบ้านได้ว่าพี่วางแผนอย่างไร พี่คงจะกลับบ้านวันคริสต์มาสไม่ได้เพราะมีงานมากมายที่จะต้องทำทุกคนคงจะเข้าใจ”

“ทุกคนเข้าใจค่ะ แต่ก็เป็นห่วง...” เธอบอก “อยากให้กลับไปฉลองวันคริสต์มาสด้วยกันเหมือนเมื่อก่อน”

“ไม่มีอะไรเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว นับตั้งแต่เราต้องหนีตายจากประเทศบ้านเกิดเมืองนอน...” เสียงคนข้างตัวขึ้นไม่ปิดบัง “น้องเองก็เช่นกัน ไม่ควรที่จะอยู่นิ่งเฉย อะไรที่เราทำเพื่อใครสาวน่าได้ก็ต้องทำ”

“ค่ะ...” เธอพึมพำ ก่อนจะลอบถอนใจแผ่วเบา ได้แต่เงยและมองผ่านกระจกหน้าต่างเห็นหิมะโปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย แสงไฟสาดไปบนถนนที่มีหิมะสูงเกือบศอก

รถของวาเลนตินแล่นไปช้าๆ จนใกล้ถึงบ้าน...

จู่ๆ ก็มีแสงไฟสว่างขึ้นจากหน้าต่างที่ขับสวนทางมาด้วยความเร็วว่าที่ควรทั้งที่ทัศนวิสัยและสภาพถนนไม่เอื้ออำนวย เธอกำลังจะเอ่ยปากวิจารณ์ แต่เสียงปิ่นที่ดังขึ้นพร้อมๆ กับกระจกหน้าต่างแตกกระจายทำให้คำพูดถูกกลืนลงคอ เสียงที่เปล่งออกมากลายเป็นกรีดร้องเมื่อพี่ชายกระตุกเชือก และเลือดไหลทะลักจากข้างลำคอ

วาเลนตินยกมือขึ้นแตะบาดแผลราวกับไม่เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วเขาก็ทุ้มตัวกดร่างบางลงใต้ตัว เสียงปิ่นดังขึ้นอีกหลายนัด ร่างของเขาระตุกเหวี่ยงๆ ความเจ็บปวดรุนแรงจนเกือบจะทนไม่ไหว เขารู้วาระสุดท้ายใกล้จะมาถึงแล้ว... น้ำตาร้อนซึมออกมาด้วยรู้ว่าเขาจะไม่ถึงฝั่งฝัน... ความหวังของเขามีอันต้องพังทลาย

เสียงปิ่นเงียบไปแล้วพร้อมกับเสียงเครื่องยนต์ที่แล่นจากไปอย่างรวดเร็ว วงแขนที่กอดน้องสาวไว้ค่อยๆ คลายออก

“น้องคือความหวังสุดท้าย...ของพี่...วาเลรีญา...อย่าทิ้งประเทศ...อย่าทิ้ง...พวกเขา...”

หญิงสาวตื่นนอนออกจากอ้อมกอด เห็นเลือดท่วมกายพี่ชาย พร้อมๆ กับรู้สึกถึงอาการปวดตื้อๆ ที่แขนและหัวไหล่

“สัญญากับพี่...”

มือเล็กถูกบีบแน่น เธอเจ็บปวดจนพูดไม่ออก แต่ดวงตาที่จ้องคาดคั้นทำให้ต้องเค้นเสียงออกมา น้ำตาของเธอไหลพร่างพรู “น้อง...”

“สัญญา...ญา...กับ...พี่...” มือของเขาบีบมือเธอแน่น

“คะ...น้องสัญญา” เธอกัดฟันข่มความเจ็บตอบกลับไปที่ที่ไม่แน่ใจสักนิดว่าตนจะทำได้

พอวาเลนตินได้ยินคำสัญญา มือก็อ่อนแรงและพุดลงไปทันที

น้ำตาของหญิงสาวไหลกบตา แต่เธอจะมาม้วนร้องไห้ไม่ได้ จะต้องรีบขอความช่วยเหลือให้เร็วที่สุด เธอเปิดประตูรถข้างตัว มือที่ผลัดเคลือบด้วยเลือดสีแดงฉานไม่รู้ว่าเลือดของตนหรือของพี่ชาย เร็วแรงไม่รู้หายไปไหนหมด มีแต่ความเจ็บปวดรวดร้าทำให้ขยับตัวแทบไม่ได้ ร่างของเธอจึงร่วงตู่ลงกองบนพื้น เธอพยายามจะคลานเพื่อไปขอความช่วยเหลือ บางทีอาจจะทันเวลา พี่ชายของเธออาจจะรอดตาย...

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา ในสายตาที่พร่ามัวไปด้วยเลือดและหยาดน้ำตา เธอมองเห็นร่องเท้าบุตสีดำ ความหวาดกลัวแล่นจับชั่วหัวใจ คิดว่าวาระสุดท้ายของตนคงจะมาถึงแล้ว จึงกัดฟันเงยหน้าขึ้นมอง...ชายผู้นั้นย่อตัวลงและก้มมองเธอด้วยสายตาห่วงใย เธอโล่งใจสุดพรรณนา แล้วยื่นมือออกไป

“ช่วย...ด้วย...”

นั่นเป็นคำพูดสุดท้าย ก่อนที่ความเจ็บปวดจะกระชากสติสัมปชัญญะไปจากตัว...

๑

จิณห์จุฑากัมมมองตัวเองอีกครั้ง...คิดว่าชุดแม่บ้านที่สวมคงจะดูเรียบร้อยดีแล้ว เป็นชุดจากบริษัทบริการแม่บ้านที่ศิรหามาให้ คงจะมาจากบริษัทที่เขาจ้างมาทำงานบ้าน

เมื่อมาถึงที่นี่เธอก็มีชุดแบบฟอร์มใหม่เอี่ยมเช่นนี้อยู่เต็มตู้แล้ว และเพื่อความสมจริง เธอจะต้องทำงานบ้านให้แกเขาด้วยเช่นกัน ไม่เช่นนั้นนั้นปูของเธอจะต้องรู้ทันทีว่าทั้งหมดนี้เป็นแผนการของหลานชายตัวดี

“เพื่อวิทยานิพนธ์...” เธอบอกตัวเอง แถมเงินเดือนที่ได้ยังสูงกว่าเงินเดือนแม่บ้านมากมาย งานก็ออกจะสบาย ทำไมจะไม่ทำละ เธอย่นจมูก...ไอ้ที่อยากนะคือส่วนที่จะแฉความลับจากปูของเธอมากกว่า กับคนในบ้านยังไม่ยอมพูดความจริง แล้วคนนอกอย่างเธอ เขาจะบอกอย่างนั้นรี

‘ถ้าเขาไม่บอก โครงการสารคดีของคุณก็พับเก็บลงกระเป๋ได้แล้ว’

นั่นคือคำบัญชาของศิร...อีตาหมาป่าเจ้าเล่ห์ที่ใช้วิทยานิพนธ์มาบีบบังคับให้เธอต้องทำตามที่เขาต้องการ

“มันจะอะไรกันนักกันหนาอะ แค่วัตถิของปู ถ้าไม่ยอมบอกก็อย่า

“ไปรู้เลย” เธอกลอกตา บีบเสียงประชดเจ้านาย

เสียงประตูโรงรถที่ดังขึ้นทำให้เธอลืมเรื่องที่กำลังหงุดหงิดไปทันที และรีบลูบชุดให้เรียบร้อย ล้างจ้องตัวเองว่าอยู่ในสภาพแม่บ้านเหมาะสมดีแล้ว จากนั้นก็เตรียมตัวยิ้มต้อนรับเจ้านาย

ประตูข้างบ้านที่เชื่อมกับโรงรถเปิดออก เธอรีบเดินเข้าไปหา เตรียมช่วยยกกระเป๋า แต่ศิรยกมือห้ามและยกมันขึ้นบันไดสามขั้นเสียเอง

“ไม่เป็นไร ผมยกเอง ห้องของปูเตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหม”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เธอตอบและรับกระเป๋าที่วางบนพื้น เลื่อนล้อเข้าไปในห้องรับแขกที่เตรียมไว้

บ้านของศิรไม่ต่างไปจากบ้านของมหาเศรษฐีทั่วไปคือมีขนาดใหญ่ น้อยๆ คฤหาสน์ บ้านหลังใหญ่มีห้องรับแขกสองห้อง ห้องครัวขนาดใหญ่ ทั้งที่ไม่ค่อยทำอาหาร มีเครื่องล้างจานสองเครื่อง ไอส์แลนด์ตรงกลางห้อง ครัวขนาดใหญ่เท่ากับโต๊ะปิงปอง มีลิ้นชักรอบทิศทาง อ่างล้างจานสามอ่าง เตาก๊าซหกหัว ตู้เย็นขนาดเท่าบานประตูสองบาน ด้านหนึ่งเป็นตู้เย็น อีกด้านเป็นตู้แช่แข็ง ปกติต้องสั่งทำพิเศษเพื่อมาติดตั้งเท่านั้น ไม่ย้ายไปมาเหมือนตู้เย็นปกติ ของใช้ในบ้านทุกอย่างก็หรูหรา บ้านเนื้อที่กว่าห้าพัน ตารางฟุต ห้าห้องนอน สี่ห้องน้ำ ห้องนอนเจ้าของบ้านอยู่ชั้นบนกว้างขวาง ชนิดวิ่งออกกำลังกายได้เลย ส่วนห้องรับแขกด้านล่างก็ไม่ได้น้อยหย่อนนัก มีห้องน้ำในตัว อำนวยความสะดวกให้แก่แขก ซึ่งเวลานี้กำลังก้าวผ่านกรอบประตูเข้ามา

จิณห์จุฑาเดินกลับออกจากห้อง ส่งยิ้มไปเป็นทักท้วงก่อนขยับกรอบ แวนตาให้เลื่อนขึ้นบนตั่ง แล้วก็ใจชื้นขึ้นเมื่อได้รอยยิ้มตอบกลับมา

ปูของศิรผมหงอกขาวโพลนเต็มศีรษะแล้ว แต่ยังมีจำนวนผมมากพอที่จะหวีไปด้านหลังเรียบกริบ คงจะใส่เจลหรือลื่นน้ำมันไว้อย่างดี ที่น่าแปลกใจคือไหล่ของเขายังผึ่งผาย ไม่มุ่มงอลงเหมือนคนแก่ทั่วไปที่เคยเห็น ไม่ต้องใช้ไม้เท้าและยังเดินได้อย่างกระฉับกระเฉง ที่สำคัญ ดวงตาที่หม่น

ลงเพราะวัยกลับดูกระปรี้กระเปร่า มีชีวิตชีวา ทำให้เขาดูหนุ่มขึ้นอย่างน่าประหลาดใจ

“จีนี่ แม่บ้านของผม เธอจะช่วยดูแลคุณปู่ระหว่างที่พักอยู่ที่นี้ครับ”

“ปู่บอกแล้วว่าไม่ต้อง...ปู่อยู่ของปู่คนเดียวมาตลอด” เคนทำเสียงจิกจิก

“ไม่ได้หรอกครับปู่ ปู่มาเยี่ยมผมทั้งที ผมจะต้องดูแลปู่ให้ดีที่สุด อย่างน้อยปู่ก็จะได้มีเพื่อนเวลาผมไปทำงาน”

“แล้วแม่บ้านจะอยู่ประจำหรือเปล่า หรือไปกลับ”

“ช่วงที่ปู่อยู่ที่นี้ เธอจะอยู่ประจำครับ มันเป็นช่วงปิดเทอมด้วย เธอจึงทำงานเต็มเวลา”

“อ้อ ยังเรียนอยู่รึ” ชายชราหันมาถามแม่บ้านจำเป็น

“คะ เรียนปริญญาโทอยู่ ใกล้จบแล้ว”

“ปริญญาโทแล้วรึ หน้าตายังเด็กมาก เหมือนเด็กเพิ่งเรียนปีหนึ่ง”

เธอยิ้มเจื่อนๆ เพราะหลายคนหักเช่นเดียวกัน ถือเสียว่าเป็นคำชมก็แล้วกัน

“จริงๆ ปู่ไม่จำเป็นต้องมีคนดูแลหรอก ให้แม่หนูนี้มาทำอาหารไว้สามมื้อ ที่เหลือปู่ก็จัดการเองได้ เพราะที่สำคัญ ปู่อยากมาอยู่กับแกมากกว่าเจ้าคิด”

“ผมจะมากับปู่ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ครับ ตอนนี้นางที่บริษัทก็ค่อยซาลงไปบ้าง หลังจากซื้อห้องท้องถิ่นเสร็จไปสักพัก การวางแผนก็ลงตัว เหลือแต่การจัดการบริหารอีกนิดหน่อย”

“แกน่าจะจัดการงานให้เรียบร้อยก่อนจะเชิญปู่นะ” เคนส่ายหน้า

“แทนที่จะได้มาอยู่กับหลาน...เฮ้อ...”

“โอ้ ปู่ครับ...” คิธทำเสียงอ่อน

ทำหน้าเหมือนเด็กสามขวบไม่มีผิด...จิณห์จุจากลั่นยิ้มเมื่อเห็นกิริยาทำทางที่ชายหนุ่มงอนง้อปู่

“ก็เหลือแค่นิดหน่อยเท่านั้นเอง แต่ปู่ไม่ต้องห่วง ผมจะกลับบ้านทุกเย็น ตกลงไหมครับ”

“ก็ยังดี...ว่าแต่เงาะทนต์รีที่จะไม่ออกไปเที่ยวกลางคืนเป็นเดือนสาว ๆ ไม่คิดถึงแกแยเลยหรือไง”

“ก็คงจะคิดถึงนิดหน่อยละครับ แต่ปู่สำคัญกว่า สาว ๆ หาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ปู่ของผมมีคนเดียว”

เคนยิ้มกว้าง กอดไหล่หลานชายที่ตัวสูงเกือบเท่ากัน ชายชราแม้จะมีไหล่ผึ่งผาย แต่ด้วยสภาพร่างกายและกระดูกที่เสื่อมโทรมลงไปตามกาลเวลา ก็ทำให้เตี้ยกว่าหลานชายหลายเซนติเมตร

“พูดแบบนี้ค่อยถูกใจหน่อย เอาละ มาถึงเหนื่อยๆ วันไหนมาให้ฉันสักแก้วสิแม่หนู และรินให้เจ้านายของหนูด้วย”

“รับไว้นะไรดีคะ”

“ปู่ชอบโซวignon บลองสำหรับที่อากาศร้อนๆ แบบนี้” หลานชายตอบ

หญิงสาวตอบรับ ก่อนจะเดินไปยังห้องครัวที่มีเคาน์เตอร์เครื่องดื่มให้เลือกมากมาย ไวน์หลายขวดตั้งอยู่บนชั้น และอีกชุดหนึ่งอยู่ในตู้เย็นใต้เคาน์เตอร์ แยกระหว่างไวน์แดงกับขาวที่ต้องเก็บในอุณหภูมิที่ต่างกัน

เธอเปิดตู้เย็นสำหรับไวน์ขาว เลือกชนิดที่ชายชราชอบ เปิดขวดแล้วรินใส่แก้ว ก่อนจะยกใส่ถาดมาบริการชายต่างวัยทั้งสองที่พากันไปนั่งที่เก้าอี้รับแขกเรียบร้อยแล้ว

หลังเสิร์ฟไวน์เสร็จ เธอก็เดินกลับมาหยิบชีสและแครกเกอร์สำหรับรับประทานคู่กับไวน์ ก่อนจะถอยห่าง เปิดโอกาสให้ปู่กับหลานพูดคุยกันตามสบาย ลอบเป่าปากที่ทำหน้าที่แม่บ้านได้อย่างเรียบร้อย หลังจากได้รับการเทรนด์จากแม่บ้านมืออาชีพและมีหน้าที่ทำงานบ้านให้แก่ศิษย์มาหลายปี ในอีกหนึ่งเดือนต่อไปนี้เธอจะต้องมาทำงานแทนแม่บ้านประจำที่ศิษย์จ่ายเงินโบนัสให้ไปพักร้อน ปานนี้คงจะนอนอาบแดดอยู่ชายทะเลสักแห่งในเม็กซิโกเพลินไปแล้ว

เธอคิดว่าปู่กับหลานคู่นี้สนิทกันพอๆ ทำทางพูดจากันถูกคอ หลายครั้งที่หัวเราะเสียงดังลั่นพร้อมๆ กัน และได้ยินปู่สอบถามหลานเรื่องงานก่อนจะตบท้ายด้วย...

“ปีนี้แกอายุเท่าไรแล้วนะ”

“จะสามสิบห้าแล้วครับ”

“จะสามสิบห้า แต่ยังลอยไปลอยมา แบบนี้เมื่อไหร่จะมีครอบครัวเสียทีละฮิ ตอนปู่อายุเท่าแก ปู่ก็มีพ่อของแกแล้ว ตอนพ่อแกอายุเท่านี้ แกก็เรียนมัธยมแล้วนะ”

คิดลวกตาเมื่อเอ่ยถึงบิดา ต้องยอมรับว่าเขาคือผลพวงของความรักในวัยรุ่นของท่านกับมารดาที่รักกันมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมต้น และตัดสินใจแต่งงานกันก่อนจะเรียนต่อมหาวิทยาลัย

“ถ้าผมเจอผู้หญิงที่สวยและแสนดีอย่างแม่ ผมก็อาจจะแต่งงานตั้งแต่เรียนจบมัธยมเหมือนพวกท่านไปแล้ว แต่ผู้หญิงที่ผมเจอแต่ละคน... เฮ้อ...อย่าให้พูดเลยครับปู่”

“เก๋หมายถึง พวกเขาไม่ได้รักที่ตัวแก่นลิ”

“ผมไม่แน่ใจ อาจจะมีมั้งครับ แต่ผมยังไม่เจอ” เขายกไหล่

เมื่อเห็นว่าปู่หลานคุยกันเรื่องส่วนตัวอย่างยิง จิณห์จุฑาก็ค่อยๆ ก้าวถอยหลังห่างออกมาเรื่อยๆ และกลับเข้ามาในครัว เพื่อเตรียมตั้งโต๊ะอาหารเย็นอย่างที่แม่บ้านสอนไว้ และให้ความเป็นส่วนตัวแก่เจ้าของบ้าน แต่เสียงพูดคุยกียังดังมาให้ได้ยินเป็นพักๆ มือของเธอทำงานไปด้วย แต่สมองก็คิดถึงเรื่องของศิษย์ที่เธอเคยได้ยินตลอดระยะเวลาเกือบปีที่ผ่านมา

ใครๆ ก็บอกว่าเขาเป็นเพลย์บอยคงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า และไม่เคยพลาดถูกผู้หญิงคนไหนจับให้มันได้สักคน แม้แต่ชาลอนที่ว่าสวยนักสวยหนา เป็นถึงผู้ประกาศข่าวสาวคนดังของเมืองก็ยังมัดใจเขาไว้ไม่ได้

แต่อาจจริงอย่างที่เขابอก เพราะความร่ำรวยของศิษย์ออดdingดูใจผู้หญิงมากมาย แต่ก็ไม่แน่เสมอไปหรอก ลักวันเขาอาจจะเจอรักแท้ก็เป็น

ได้ ใครจะรู้...

เธอเตรียมอาหารเกือบเสร็จก็ชะโงกหน้าไปมองในห้องรับแขก พร้อมกับมองเวลา แล้วจึงตัดสินใจเดินเข้าไปแทรกเมื่อมีจังหวะ

“คุณหรือจะให้ตั้งโต๊ะเลยไหมคะ อาหารใกล้เสร็จแล้ว”

เขาหันไปถามปู “ปูหิวหรือยังครับ”

“จัดโต๊ะเถอะหนู จะได้รับทำความสะอาดและไปพักผ่อน”

“ค่ะคุณหรือค” เธอยิ้มรับ เริ่มชอบชายชราขึ้นมาทันใด เพราะท่าทางใจดี ไม่เหมือนหลานชายที่ชอบออกคำสั่ง

เธอยกอาหารที่อุ่นเรียบร้อยแล้วขึ้นโต๊ะ เริ่มตั้งแต่ขนมปังกินเล่น ตามด้วยซूप จากนั้นจึงเสิร์ฟสลัด ส่วนลิอบสเตอร์ในเตาอบเป็นรายการสุดท้าย

เธอวางซूपเสร็จก็กลับมายืนรอประจำที่เดิม รอเจ้านายเรียกใช้ หรือหากเห็นว่าซूपใกล้หมดก็จะได้ยกสลับมาเสิร์ฟ...มันไม่ใช่งานยากสำหรับเธอ เพราะเคยเป็นพนักงานเสิร์ฟมานานตั้งแต่มัธยม แต่สำหรับงานแม่บ้าน...ต้องใส่ใจรายละเอียดให้มากขึ้น ซึ่งก็ไม่ได้ยากนัก แต่ทำให้ถูกต้องตามขั้นตอนก็เพียงพอ

จินห์จุฑาลอมมองชายชรา...เธอคิดว่าศิริมิโบหน้าละม้ายคล้ายคลึงปูของเธอไม่น้อย ท่าทางในวัยหนุ่มคุณปูคงจะหล่อเหลาไม่แพ้หลานชาย หรืออาจจะหล่อกว่าด้วยซ้ำ แถมยังรักเดียวใจเดียว ไม่เคยแต่งงานใหม่หลังจากภรรยาหายสาบสูญไป...

หายสาบสูญ! คำนี้ตกค้างอยู่ในหัวของเธอมาตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา เธอไม่คิดว่าจะมีใครหายสาบสูญไปได้ง่ายๆ นอกเสียจากจะเป็นความต้องการของคนคนนั้น และยังน่าประหลาดใจอีกว่าทำไมเคนถึงไม่ยอมตามหาภรรยา หรือเป็นเพราะเธอมีชายคนใหม่จึงต้องการปิดบังความจริงจากคริส บุตรชายคนเดียวของเขากันแน่

ความสงสัยมากมายวนเวียนในหัวของเธอ คิธเคยเล่าให้ฟังสั้นๆ ว่าไม่มีใครรู้ว่าย่าของเขาหายไปไหน รู้แต่ว่าปูเป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยว เลี้ยงลูกคน

เดียวตามลำพัง ก่อนจะซื้อหุ้นบริษัทเครือข่ายโทรทัศน์ที่เพิ่งเปิดตัวใหม่ของแคนาดาเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน แล้วจึงกลายมาเป็นหนึ่งในทีมผู้บริหาร และบัดนี้ครอบครัวยิ่งใหญ่ที่สุดของสถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศ แต่รายละเอียดเธอจะต้องหาวิธีสอบถามตนเอง ซึ่งมันเป็นเหตุผลและหน้าที่สำคัญที่ทำให้เธอได้มายืนอยู่ตรงนี้

อาหารต้อนรับแขกมือแรกผ่านไปอย่างเรียบร้อย เธอทำหน้าที่ได้ไม่มีที่ติ ชายหนุ่มและไม่หนุ่มย้ายกลับไปนั่งที่ห้องรับแขก เธอเปิดไวน์ขวดใหม่ไปบริการเรียบร้อยก่อนจะมาเก็บโต๊ะ เมื่อเจ้าของบ้านไม่ต้องการตัวเธออีกแล้วจึงขอตัวกลับห้องพักเพื่อจะได้ทำงานที่เริ่มต้นมาได้พักใหญ่ต่อ

เธอกำลังเรียบเรียงเรื่องราวของอเล็กซานดอฟและแคทลีนที่ได้ฟังมาจากคำบอกเล่าของเพื่อนสาวที่บัดนี้กำลังยุ่งกับการเตรียมงานแต่งงานกับแฟนหนุ่ม ด็อกเตอร์มิชา อีโกลอฟ ศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลในเมืองแบมพ์ หลานชายของอเล็กซานดอฟและแคทลีนที่ไม่เคยรู้เลยว่าปู่ของตนยังมีชีวิตอยู่ จนกระทั่งปู่กับย่าได้มาเจอกันในอีกไม่กี่ชั่วโมงสุดท้ายของชีวิต

เรื่องราวของอเล็กซานดอฟและแคทลีนช่างน่าสนใจเหลือเกิน มันเป็นเรื่องบันดาลใจทำให้เธอตัดสินใจอยากถ่ายทอดสารคดีเรื่องราวชีวิตและความรักของทั้งสองเป็นวิทยานิพนธ์ของเธอ

หลังจากอาจารย์อ่านหัวข้อและเรื่องราวคร่าวๆ แล้วก็อนุญาตให้เธอดำเนินการได้ทันที แต่ระหว่างที่เธอกำลังรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียดหัวหน้าของเธอก็มาเห็นโครงการและเอกสารบนโต๊ะจึงนำเรื่องเข้าเสนอที่ประชุม คิรเรียกเธอเข้าไปพบเพื่อให้เธอสรุปโครงการสารคดีแบบย่อให้ฟัง ก่อนจะลงเอยด้วยแผนจ้างความลับจากปู่เคน ที่เขาคิดว่าจะต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่ซับซ้อนไม่น้อยไปกว่าอเล็กซานดอฟ

เธอหยุดพิมพ์...นั่งเท้าคาง พยายามคิดว่าคนรัสเซียนั้นมีชื่อซ้ำๆ กันมากมาย แล้วสายลับของวลาดิเมียร์คนนั้นก็ชื่อคิริล...แต่ด้วยความที่ประชากรรัสเซียมีจำนวนมาก ดังนั้นโอกาสที่จะเป็นคนเดียวกันน้อยยิ่งกว่า

ศูนย์จุดหนึ่งเปอร์เซ็นต์

แต่! เอ๊ะ เดียวก่อน

เธอตาโต...ถ้าเธอลองเกริ่นๆ เรื่องราวของอเล็กซานดอฟ อาจจะช่วยกระตุ้นให้เขาอยากจะพูดอะไรออกมาบ้างก็เป็นได้...

อืม...เข้าที่แฮะ พรุ่งนี้เธอจะลองหาวิธีทำให้เขาเห็นแฟ้มของสามีภรรยาจากรัสเซียให้ได้

คิดแล้วเธอก็ลงมือพิมพ์จากเสียงของตรีภักที่อัดเก็บไว้ เปิดเป็นช่วงและหยุด จนกระทั่งเห็นนาฬิกาบอกเวลาเกือบสี่ทุ่มก็ปิดคอมพิวเตอร์ แล้วออกไปอาบน้ำเพื่อจะได้เตรียมตัวเข้านอน

ส่วนของแม่บ้านอยู่ด้านหลังห้องครัว ปกติไม่มีแม่บ้านพักที่นี่ มีแต่มาเข้าเย็นกลับ กระนั้นบ้านของเขาก็ใหญ่มากพอที่จะมีห้องสำหรับแม่บ้าน และมีห้องน้ำเล็กๆ อยู่ติดกันเพื่อจะได้ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับส่วนเจ้าของบ้าน

เธอเพิ่งเดินออกจากห้องน้ำก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นชายที่ยืนพิงผนังฝั่งตรงข้าม พอหรีตาและเห็นว่าเป็นใครก็รีบหุบปากได้ทัน

“คุณรื้อค!”

“เรียกผมว่าเคิร์ทเถอะ พอเรียกคุณรื้อคตอนที่ผมอยู่กับปู มันทำให้ผมงงทุกที”

“ตอนนี้คุณไม่ได้อยู่กับปูนี่คะ ในฐานะแม่บ้าน ฉันควรจะเรียกคุณแบบนั้นจึงจะถูก”

เขาโบกมือ ทำหน้าเบื่อหน่าย “เอาเถอะ อยากเรียกอะไรก็เรียก แต่ตอนนี้ผมขอเวลาสิบนาที่ปรึกษาเรื่องงาน”

“ตอนสี่ทุ่มเนี่ยเธอคะ” เธอเลิกคิ้ว พอจะขยับแว่นก็เพิ่งรู้ว่าถอดไว้ที่ห้องพัก

“จะคิดโอทีหรือไง” เสียงของเขาก็ดูขัดว่าไม่พอใจ “ก็เอาสิ จดลงไปให้ละเอียด แล้วส่งให้ฝ่ายบัญชี”

“เฮ้ย...ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ ฉันแค่เห็นว่ามันตลกแล้วเท่านั้นเอง ว่าแต่คุณ

จะคุยกับฉันในห้องน้ำแบบนี้ะหรอคะ”

เขาคงเพิ่งรู้ตัว หน้าจึงเงื่อนไป

“ผมจะไปรอในส่วน ไม่อยากให้บู้ได้ยิน”

“ได้ค่ะ ฉันขอเอาของไปเก็บแล้วหยิบแว่นตาก่อนนะคะ” อย่างน้อยหากต้องคุยเรื่องงานก็อยากเห็นหน้าเจ้านายให้ชัดๆ

เขาพยักหน้ารับ แล้วเดินไปเปิดประตูด้านหลังออกไปรอในส่วนจิณห์จุฑาจึงรีบเข้าห้อง หยิบแว่นตา ก็มองตัวเองในชุดนอนผ้าฝ้ายกางเกงและเสื้อแขนยาวลายการ์ตูนลีโล่แอนด์สติทซ์ชุดโปรด...ชุดเรียบร้อยดี และเขาคงไม่มาสนใจเรื่องไร้สาระแค่นี้หรอก จึงไม่อยากเสียเวลาเปลี่ยนด้วยเกรงเขาจะรอนาน กว่าแว่นตาได้ก็รีบตามออกไปทันที

ศิรินหันหลังให้เธอ มือไขว้ไว้ด้านหลัง ทั้งที่สวมชุดลาลองเสื้อคอโปโลกางเกงขาสั้น และล้อมรอบไปด้วยสวนดอกไม้ที่มีการตกแต่งอย่างดี แต่ท่าทางของเขาราวกับกำลังเจรจาธุรกิจพันล้านในห้องทำงาน

“ฉันพร้อมแล้วค่ะ” เธอรับรายงานตัว

เขาหมุนตัวกลับมา ไบหน้าเคร่งเครียดต่างจากที่คุยกับบู้เป็นคนละคน “บู้ไม่ต้องการให้คุณอยู่ แต่ผมยืนยันกรานให้คุณคอยดูแล ดังนั้นถ้าบู้พูดเรื่องนี้อีก ให้คุณยืนยันว่าคุณทำตามคำสั่งของผม”

“ได้ค่ะ”

“ดีมาก นั่นข้อแรก ส่วนข้อสอง หลังจากที่คุณพบกับบู้แล้ว คุณคิดว่าจะวางแผนตีสนิทกับบู้ยังไง ในเมื่อมีเวลาแค่เดือนเดียว”

“ฉันเพิ่งเจอบู้คุณนี่เอง” เธอตอบเสียงอ่อย “ขอเวลาลักสองวันนะคะ แล้วฉันจะให้คำตอบคุณได้”

“อย่างน้อยเมื่อคุณรับงานนี้แล้ว และเราก็ได้คุยกันระดับหนึ่ง คุณน่าจะมีแผนการรองรับเตรียมไว้ ไม่ใช่ต้องรอไปอีก แถมยังไม่รู้ด้วยว่าจะทำยังไงต่อไป”

คนฟังลอบกลอกตา...ก่อนตัดสินใจบอก

“ฉันก็เตรียมไว้หลายวิธีแหละค่ะ เพียงแต่จะค่อยๆ เอาออกมาใช้”
 “ฉันบอกวิธีแรกของคุณสิ”

“ค่ะ พຽງนี้ฉันจะหาโอกาสเล่าเรื่องราวของอเล็กซานดอฟและแคทลิน
 ให้เขาฟัง บางทีอาจจะช่วยกระตุ้นความทรงจำของเขาได้”

“ก็เข้าทีดี ถ้าไม่สำเร็จละ”

“ถ้าไม่สำเร็จ ฉันก็ตั้งใจจะขอความช่วยเหลือจากปู่ของคุณเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ฉันเตรียมหนังสือเกี่ยวกับสายลับในช่วงสงครามเย็นไว้หลายเรื่องเลยคะ จะเปิดให้ปู่ของคุณดูตอนกลางวันที่อยู่บ้าน อาจจะช่วยให้เขาอยากเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังบ้าง”

“ถ้า...”

“ถ้าไม่สำเร็จ ฉันก็เตรียมหนังสือเอาไว้คะ บางทีเขาอาจจะชอบอ่านหนังสือแทน” เธอตอบทันที เพราะรู้ว่าเขาจะถามอะไร

“แผนอื่นละ มีอีกไหม” เขาถามยิ้มๆ คราวนี้ดูท่าทางพอใจยิ่งขึ้น

“นอกจากอยู่บ้าน ฉันอาจจะพาคุณหรือคไปเที่ยวรอบๆ เมือง หรืออาจจะพาไปเยี่ยมเพื่อนของฉันที่เบมพี เพื่อให้เขาได้ฟังเรื่องราวของคุณปู่กับคุณย่าของหอมมิซ่า และถ้าเขาอนุญาต ฉันอาจจะขอรูปภาพเก่าๆ ของคุณย่าให้คุณหรือคดูด้วย”

“ดีมาก มีแผนเตรียมรองรับไว้พร้อม ได้ยินแบบนี้ก็ค่อยสบายใจหน่อยว่าผมไวใจถูกคน”

เธอค่อนข้างหลับปะเลือก “เมื่อฉันรับหน้าที่มาแล้ว ฉันก็ต้องทำให้ดีที่สุด แต่สุดท้ายก็ขึ้นอยู่กับปู่ของคุณเองว่าจะยอมเล่าเรื่องของเขาให้ฉันฟังหรือไม่ เพราะถ้าเขาไม่ยินยอม ต่อให้มีแผนรองรับเป็นร้อยแผนก็คงไม่สำเร็จ”

“เอาเถอะนะ อย่างน้อยผมก็ได้พยายามแล้ว ถ้าท่านจะไม่บอก ก็สุดแล้วแต่ละ”

“แล้วโครงการวิทยานิพนธ์ของฉันล่ะคะ” เธอถามเสียงอ่อยๆ เกรง

จะถูกพาไปพร้อมกับความเงียบของเคน

ศิรปรายตามองคนถามอย่างเหยียดๆ “ผมยังจะต้องบอกคุณอีกงั้นรึ”

จิณห์จุฑาจุกรวากับถูกหมัดหนักชกเข้าที่ท้อง พร้อมกับใจที่หล่นตုပ်ไปกองที่ตาตุ่ม “อะ...ฉัน...”

“หนึ่งเดือน” เขายกนิ้วชี้ขึ้น ยุติคำพูดทั้งหมดของเธอ “พยายามทำให้ดีที่สุด ไม่เช่นนั้น...โครงการวิทยานิพนธ์ของคุณจะไม่ได้รับการสนับสนุนจากผมอีก”

ดวงตาที่มองเธอแข็งกร้าว บอกว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น เขาของเธอแทบไม่มีแรงพยุงตัว แต่ศิรไม่สนใจ เพราะเขาเดินกลับเข้าบ้านหลังยื่นคำขาด ทำให้จิณห์จุฑาต้องทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้เหล็กในสวนอย่างหมดเรี่ยวแรง...ถ้าทำไม่ได้ สิ่งที่ทำมาทั้งหมดเป็นอันจบสิ้น

“โอ้โห! พวกเขาพูดถึงคุณไม่ผิดสักคำว่าคุณมันไร้ความรู้สึก ไม่มีหัวใจ” เธอเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันตามหลังประตูที่ปิดลง ก่อนจะยกมือกุมขมับ

“หนึ่งเดือน!” เธอถอนใจเฮือกใหญ่ ลูกชิ้นฮึดสู้อีกครั้ง “เอวอะ ไหนๆ ก็ลุมมาถึงขนาดนี้แล้วจะถอยง่ายๆ ก็ไม่ใช่สินีล” ก่อนจะยกมือขึ้นไหว่บนท้องฟ้า หมายถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนอย่างแม่ชอบทำเวลาต้องการกำลังใจ “สาธุ ขอให้คุณเคนยอมเล่าให้ฟังง่ายๆ เกิด...ลูกจะ...”

เธอพยายามคิดว่าปกติแม่จะพูดอะไรต่อ “แม่ถวายเป็นไรหว่า” เธอนึกไม่ออก ก่อนตัดสินใจ “เดี๋ยวค่อยไลน์ไปถาม คินนี่ถอยทัพนอนก่อน คึกข้างหน้ายังอีกยาวไกล”

เธอส่ายหน้าซ้ำๆ ขณะเดินกลับเข้าบ้าน

ทั้งศิรและจิณห์จุฑาไม่มีใครสังเกตเห็นว่าหน้าต่างของห้องนอนรับแขกชั้นล่างถูกเลื่อนเปิดออก พอประตูบ้านปิดลง หน้าต่างก็เลื่อนปิดอย่างซ้ำๆ

๒

“เธอเป็นยังงี้บ้าง”

“หมอมผ่าเอากระสุนออกแล้วครับ แต่เธอเสียเลือดมากและถูกยิงหลายแห่ง คงต้องพักรักษาตัวหลายวัน”

“แล้วหัวหน้านักศึกษาล่ะ”

“เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งศพไปที่โรงพยาบาล และคงจะติดต่อให้ญาติมารับเร็วๆ นี้ครับ”

ปลายสายเงียบไป... คิริลคิดว่าหน้าที่ของตนคงจะจบสิ้นลงแล้วเมื่อหัวหน้ากลุ่มเสียชีวิตลง การลงมือในครั้งนี้ เห็นชัดว่าเป็นการข่มขู่ให้เหล่านักศึกษาหวาดกลัวและล้มเลิกแผนการปฏิวัติเสีย

คิริลทำได้แค่ช่วยแจ้งตำรวจ และพาหญิงสาวส่งโรงพยาบาลแล้วจากมาอย่างเงียบกริบ เพราะเขาเองก็ไม่ได้เข้าเมืองมาอย่างถูกต้องนัก พาสปอร์ตที่ใช้ก็เป็นเอกสารปลอม เขาจึงไม่สามารถเป็นพยานให้แก่ผู้ตายได้ ทำได้แค่ช่วยชีวิตเด็กสาวผู้ไม่รู้ชื่อไหนอืهنคนหนึ่งเท่านั้น เพราะวาเลนตินเสียชีวิตตั้งแต่วันที่เขายังไม่ถึงเลยแล้ว

“ผมจะถอนตัววันพรุ่งนี้ ผมทำลายหลักฐานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว”

“คุณยังกลับไม่ได้ มีคำสั่งด่วนให้คุณดูแลความปลอดภัยของผู้หญิงคนนั้นจนกว่าจะมีคำสั่งเพิ่มเติม”

คริสคิดว่าตนหูฟาด เพราะเสียงในกระบอกโทรศัพท์ก็ขาดๆ หายๆ เป็นช่วง “เธอก็ปลอดภัยดีแล้วนี่ครับ อีกอย่าง เธอก็ไม่ได้เป็นนักศึกษาในกลุ่มที่ผมต้องตามสืบด้วย”

“เธอกำความลับของพี่ชาย เธอจะต้องถูกตามล่าเพื่อล้างเอาความลับ ดังนั้นเราจะให้เธอถูกจับตัวไปไม่ได้”

คริสลงไปหมดแล้ว คำถามมากมายตีกันในหัว...เจ้านายของเขาต้องการให้มาคอยดูความเคลื่อนไหวของวาเลนตินากับพวก เพื่อป้องกันการลुकฮือของนักศึกษาในประเทศโคลอสนา เมื่อหัวหน้ากลุ่มตาย...แน่นอนว่าการลุกขึ้นต่อต้านย่อมเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น

“นี่เป็นคำสั่ง!”

ไม่บ่อยนักที่พลตรียาคอฟ เจ้านายของเขาจะใช้น้ำเสียงดุตันเช่นนั้นสำหรับเขา หน้าที่คือต้องทำตามคำสั่ง

“ครับ ผมจะรีบพาเธอออกจากโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด แต่ท่านต้องการให้ผมพาเธอไปหลบซ่อนตัวที่ไหน”

“ผมจะจัดการพาสปอร์ตของคุณกับเธอให้เรียบร้อย พรุ่งนี้ให้คุณไปรับพาสปอร์ตใหม่ที่เดิมพร้อมยาของเธอและเงินสดก้อนหนึ่ง มากพอที่จะหลบซ่อนตัวได้สบายเป็นเดือน”

“พาสปอร์ต?”

“ใช่ ผมจะประสานงานกับประเทศแคนาดา ให้คุณกับเธอหลบไปซ่อนที่นั่น พวกที่ตามล่าจะไม่มีวันรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน ทันทึที่เธอเดินทางไวกก็ข้ามไปแคนาดาทันที และรอจนกว่าจะได้รับคำสั่งเพิ่มเติมจากผม”

“นานเท่าไรครับ”

“แล้วผมจะบอกไปอีกครั้ง ตอนนี้คุณมีหน้าที่ดูแลเธอให้ปลอดภัย

เท่านั้น”

“ครับ” เขาลอบถอนใจเบาๆ

“จำไว้ ความปลอดภัยของเธอสำคัญที่สุดสำหรับพวกเรา อย่าให้ใครพบเธอได้ ขอให้คุณโชคดี”

ศิริลวงโทรศัพท์ไปนานหลายวินาทีแล้ว สิ่งหนึ่งที่เขารู้คือผู้หญิงคนนั้นคือบุคคลสำคัญที่เขา มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบชีวิตของเธอ นับตั้งแต่วินาทีนี้จนกว่าจะได้รับคำสั่งใหม่จากเจ้านาย

เขาลุกขึ้นเก็บข้าวของลงกระเป๋าดูทาง พาสปอร์ตหลายเล่มและเงินหลายสกุลถูกโยนลงในกระเป๋าร่วมกับเสื้อผ้า

แคนาดา...ประเทศที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้ไปเหยียบเพราะแทบไม่เคยเกี่ยวข้องกับสงครามเย็นหรือการแพร่กระจายของระบบคอมมิวนิสต์ของรัสเซียที่กำลังลุกลามไปทั่วยุโรป แต่เขาก็รู้ว่ามีสายลับของรัสเซียมากมายที่กระจายอยู่ทั่วประเทศแคนาดา เพราะเป็นประเทศที่ใกล้ชิดอเมริกาและเป็นพันธมิตรที่ดีของอังกฤษและฝรั่งเศส และยังไม่คิดว่าด้วยแคนาดาจะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือการหลบหนีของนักศึกษาไร้ชื่อเช่นนี้...แต่นั้นไม่ใช่หน้าที่ของเขาที่จะมาวิเคราะห์ มันเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ระดับสูง เมื่อเขาทำงานให้แก่อน่วยความมั่นคงของโควาสน่า เขาก็จะต้องทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด

ชายร่างสูงเดินออกจากบ้านหลังตรวจดูเรียบร้อยว่าไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้ รวมทั้งรอยนิ้วมือตามลูกบิดและข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน เขาก้าวขึ้นรถและตรงไปที่โรงพยาบาลที่เงียบสงบลงในเวลากลางคืน ชุดบุรุษพยาบาลถูกหยิบออกมาจากห้องพักเจ้าหน้าที่ และเข็นรถเปลเดินไปตามทางมุ่งหน้าไปยังห้องพักของหญิงสาวผู้นั้นที่ยังนอนหมดสติเพราะฤทธิ์ยา

การผ่าตัดปลอดภัยก็จริง แต่เธอยังต้องรักษาตัวต่อเนื่อง หวังว่ายาคอฟจะไม่ลื้ม พรุ่งนี้คงจะมียาของเธอติดมาพร้อมกับพาสปอร์ต

ไม่รอช้า เขารีบอุ้มร่างไร้สติของคนเจ็บขึ้นรถเปลนอน ตามด้วยถุงน้ำเกลือและถุงเลือดมาแขวนที่เสาเหล็กของรถเข็นเปล ก่อนเปิดประตูห้อง

ก็ชะโงกออกไปมองที่ทางเดิน

ทว่าเขายังไม่ทันจะได้เห็นรถออกไป ก็เห็นชายสองคนซึ่งสวมแจ็กเก็ต หนังสือดำยืนอยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์พยาบาลประจำออร์ต ท่าทางของทั้งสองดูไม่น่าจะเป็นผู้มาเยี่ยมไข้ และพยาบาลก็ชี้มาทางห้องของเด็กสาว

สมองเขาทำงานเร็วจี๋ ก่อนตัดสินใจเลื่อนล้อพลาสติกที่ควบคุมปริมาณการไหลของเลือดและน้ำเกลือให้หยุดสนิท แล้วดึงเข็มจากหลังมือของคนเจ็บซ้อนใต้รถเข็น จากนั้นก็ดึงผ้าขาวขึ้นมาคลุมใบหน้าของเธอมิดชิด และเห็นรถออกจากห้องไป พร้อมๆ กับมือที่ไวกว่าความคิด รีบดึงป้ายชื่อของเธอออกจากผนังข้างห้องเมื่อเดินผ่าน

เขาเดินไปอย่างไม่รีบร้อน สบตาชายทั้งสองพร้อมส่งยิ้มอย่างเป็นมิตร แล้วจะเดินสวนทางไป

“เดี๋ยว”

คิริลหยุดชะงัก...มองคนเรียก “อะไรหรือ”

“คนไข้ชื่ออะไร”

“เมรี่แอนด์ครับ” เขาตอบ มือที่จับรถเข็นค่อยๆ เลื่อนเข้าไปใต้ผ้า และแตะด้ามปืนเมื่อชายคนหนึ่งทำท่าจะเปิดผ้า

“หยุดนะ!” เสียงเรียกจากออร์ตพยาบาลทำให้ชายทั้งสองชะงักไป

“นั่นไม่ใช่ญาติของคุณ และคนป่วยเป็นโรคติดต่อยาแรง ห้ามแตะต้องเด็ดขาด”

มือของชายที่กำลังจะเปิดผ้าหยุดชะงัก

“ญาติของคุณอยู่สองห้องถัดไปโน่นค่ะ”

ชายทั้งสองสบตากัน ก่อนจะพยักหน้ารับซ้าๆ ตายังมองทั้งพยาบาลและนursesพยาบาลเขม็ง ก่อนที่ฝ่ายแรกจะบอกคิริล

“รีบเข็นลงไปเร็วเข้า อย่าให้ใครแตะต้องศพละ เข้าใจไหม”

“ครับ” คิริลตอบงงๆ แล้วออกเดินอีกครั้งเคียงคู่ไปกับพยาบาล

เมื่อชายสองคนเดินห่างออกไป พยาบาลก็กระซิบ

“ยาของเธออยู่ในกระเป๋า ฉันจะวางไว้ที่ใต้รถเข็น รีบพาเธอหนีไปให้เร็วที่สุด ฉันจะถ่วงเวลาที่นี่ไว้เอง”

เขาพยักหน้ารับ พอผ่านหน้าเคาน์เตอร์ พยาบาลสาวใหญ่ก็วางห่อผ้าไว้บนชั้นใต้แปล เขารีบเข็นเปลลงลิฟต์ไปยังด้านหลังที่เขาจอดรถไว้ รีบเปิดห่อผ้าก็พบกระเป๋ายาสีดำจึงรีบสะพายกับตัว ห่อร่างไว้สติด้วยผ้าขาวแล้วอุ้มผ่านประตูด้านหลังที่เป็นคลังเก็บของไปที่รถ และขับรถออกไปจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

พอผ่านพ้นมาได้เขาก็เป่าปากด้วยความโล่งใจที่ไม่ต้องปะทะกับชายสองคนกลางโรงพยาบาล ซึ่งเขาไม่คิดว่าจะลงเอยด้วยชัยชนะอย่างง่ายดาย

พยาบาลสาวใหญ่นั้นคงจะเป็นหนึ่งในสายลับของยาคอฟ อาจจะเป็นพยาบาลจริงหรือปลอมตัวมาเขาไม่มีทางรู้ รู้แต่ว่าเธอช่วยให้เขาผ่านพ้นวิกฤติมาได้โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อและทำหน้าที่ของเขาต่อไป จากนั้นต้องเป็นหน้าที่ของเขาแล้วที่จะดูแลความปลอดภัยให้เธอ จนกว่าจะได้รับคำสั่งจากหัวหน้าของเขาต่อไป

ประตูบ้านเข้าหลังเล็กทางตอนเหนือของรัฐแมสซาชูเซตส์เปิดออกท่ามกลางพายุหิมะที่ตกมาต่อเนื่องตลอดทั้งวัน เกร่างสูงเดินเข้าไปในบ้านเพื่อเปิดไฟให้ความสว่างและสำรวจความปลอดภัยโดยรอบ ก่อนจะเดินกลับไปที่รถเพื่ออุ้มร่างไร้สติของหญิงสาวเข้าไปในห้องนอนเดียวของบ้าน... เขาดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงหน้าอก และรีบจุดเตาผิงในห้องรับแขกเพื่อให้ความอบอุ่น แสงไฟลูกโพลงในเตา ก่อนจะตรวจดูอาการของหญิงสาวด้วยความไม่สบายใจ

เห็นชัดว่ามีคนต้องการตัวเธอ แต่เขาโชคดีกว่าที่คิดว่าตัวเธอมาได้ อย่างฉิวเฉียด

คริสและมือบนหน้าผาก...ยังไม่มีไข้ และเธอยังนอนนิ่งเพราะฤทธิ์ยา เขาจึงเดินไปสำรวจรอบบ้าน ตรวจดูว่าลงกลอนประตูแน่นหนาแล้วจึงดับ

ไฟ อาศัยแสงจากเตาผิงที่ยังคงให้แสงสว่าง ก่อนจะกลับมานั่งที่เก้าอี้ข้างเตียงพร้อมกับเสาน้ำสำหรับแขวนเสื้อโค้ทที่หยิบมาจากหน้าประตู เอามาใช้เป็นเสาแขวนถุงน้ำเกลือและถุงเลือดจำเป็นให้คนเจ็บ

ยาของหญิงสาวอยู่ในกระเป๋า เห็นชัดว่ามีการเตรียมพร้อมเป็นอย่างดี เขาหยิบถุงเลือดจากกล่องรักษาอุณหภูมิ และเปิดไฟหัวเตียงเพื่อจะได้มองเห็นเส้นเลือดของเธอได้ชัด ก่อนจะเจาะที่หลังมือเพื่อเติมเลือด ตามด้วยเข็มน้ำเกลือ เขาไม่ค่อยได้ทำบ่อยนัก เคยเรียนทฤษฎีและได้ปฏิบัติเล็กน้อยแต่ยังจำวิธีได้ดี โชคดีที่คนไข้ของเขาไม่รู้สึกรู้สัว ไม่อย่างนั้นคงบ่นอุปว่าเขามือหนัก อย่างน้อยเขาก็หาเส้นเลือดเจอและทำได้สำเร็จในเวลาไม่นาน

จากนั้นเขาก็เริ่มสำรวจบาดแผล หวังว่าการเดินทางที่ไม่ได้ทุลักทุเลมากนักจะไม่ทำให้แผลกระทบกระเทือน เพราะความตายของเธอเป็นสิ่งที่สุดท้ายในโลกที่เขาต้องการ

เลือดของโรงพยาบาลถูกเปิดออก เขาบอกตนเองว่าไม่สนใจมองทรวงอกเครื่องครัดและงดงาม แต่มองบาดแผลที่ปิดด้วยผ้าก๊อชแน่นหนาสองแห่งและบนแขน เมื่อไม่เห็นเลือดซึมออกมา ก็แสดงว่าแผลเย็บยังปิดสนิทดี เขาปิดเลือดของเธอกลับคืนที่เดิมและดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงคอ ก่อนจะถอดกางเกงและเสื้ออ้อมไปนอนอีกฝั่งของเตียง โดยไม่ลืมวางปืนไว้ใต้หมอน แล้วหลับไปอย่างรวดเร็ว

เสียงขยับตัวเบาๆ ทำให้คริสลิมตาขึ้นทันที มือจับที่ด้ามปืน พอรู้ว่าตนอยู่ที่ไหนก็เสียหัวฟิง จึงรู้ว่าเสียงนั้นมาจากข้างตัวนั่นเอง เขาเอื้อมมือเปิดไฟหัวเตียง พอหันกลับมา ก็จ้องเข้าไปในดวงตาสีฟ้าเข้มที่ค่อยๆ จำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

ดวงตานั้นเบิกกว้าง และกดตัวหนีพร้อมกับนิ้วหน้าเมื่อความเจ็บแล่นปราดไปทั่วทุกอณูของร่างกาย

“ไม่ต้องตกใจ ผมเป็นคนช่วยคุณเอง” เขาบอกทันทีที่เห็นความหวาด

กลัวนับใบหน้าของเธอ “คุณจะไม่อดภัยเมื่ออยู่กับผม”

เธอดูคลายความกลัวลงไปเล็กน้อย และเหลียวมองรอบกาย

“ที่นี่...ที่ไหน” เสียงของเธอแหบห้าว เหมือนขาดน้ำ เขาจึงก้าวลงจากเตียง แล้วหยิบแก้วน้ำมาจ่อที่ปากพร้อมประคองที่คอช่วยให้ดื่มน้ำสะดวก

“ดื่มน้ำที่ละนิดนะ คุณเพิ่งผ่าตัดเอาหัวกระดูกออกจากตัวตั้งสามนัด ห้ามขยับตัวมาก แผลจะได้หายเร็วๆ”

หญิงสาวจิบไปสองสามจิบ ก่อนจะพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าพอแล้ว เขาวางศีรษะของเธอลงบนหมอน และดึงเก้าอี้มานั่งข้างเธอ คราวนี้ดวงตาสีฟ้ากวาดมองเขาตั้งแต่ศีรษะจดเท้า ก่อนจะรีบเบือนหน้าไปอีกทาง คิริลขมวดคิ้ว ก้มมองตัวเอง เห็นสวมเสื้อกั๊กและกางเกงบ็อกเซอร์สีขาวจึงยิ้มช้าๆ และลุกขึ้นไปหยิบกางเกงแบบลองจอร์นมาสวมเพื่อให้ดูเรียบร้อยขึ้น

“หันมาได้แล้วละ นั่นชุดนอนของผม คุณคงไม่คิดว่าผมจะแต่งตัวเต็มยศนอนหรอกนะ”

เธอค่อยๆ หันมาอย่างไม่มั่นใจ พอเห็นเขาสวมกางเกงยาร์ก็ดูจะโล่งใจขึ้น

“ที่นี่ที่ไหนคะ”

“เมืองทางเหนือของบอสตัน ใกล้รัฐนิวแฮมเชียร์”

“ระ...เรามาที่นี่ได้อย่างไร แล้ว...พี่ชายของฉันล่ะคะ เจ้าเป็นยังไงบ้าง เขา...เขา...รอดตายไหมคะ”

ดวงตาสีฟ้ามีน้ำเอ่อท้นขึ้นมาทันที ถ้ามด้วยความหวัง แต่เขาก็สิ้นศีรษะช้าๆ ด้วยความหวังของเธอ

“เขาเสียชีวิตในรถ...ผมช่วยเขาไม่ได้ แต่ผมพาคุณไปส่งโรงพยาบาลแล้วหมอก็ผ่าตัดเอาหัวกระดูกออกจากตัวคุณอย่างที่คุณนั้นแหละ”

น้ำตาของเธอไหลริน...แม้จะรู้แก่ใจอยู่แล้ว ก็ยังอดเสียใจไม่ได้

เขาหยิบผ้าสะอาดบนหัวเตียงซับน้ำตาให้เธอแผ่วเบา “อย่าร้องไห้อีกเลยนะ คุณเองก็ถูกพวกนั้นตามล่าตัวไม่ต่างไปจากพี่ชายของคุณหรอก”

ดวงตาสีฟ้าสวຍเบิกกว้างอีกครั้ง “คุณรู้ได้ยังไง”

“ก็เพราะตอนที่ผมพาคุณออกจากโรงพยาบาล มีผู้ชายสองคนกำลังเข้าไปหาคุณ ผมคิดว่าสองคนนั้นคือคนที่ยิงพี่ชายคุณกับคุณ”

เธอกลืนน้ำลายลงคอ ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วขาวเผือดลงไปอีก “แล้วพวกเขาจะตามเรามาได้ไหมคะ”

“ผมไม่แน่ใจ แต่คิดว่าเราน่าจะปลอดภัยอีกสักพัก เพราะหิมะที่ตกหนักช่วยกลบร่องรอยของเราได้ดี”

“พวกเขาเป็นใคร ทำไมต้องทำแบบนี้”

คริสลักไหล่ “ผมไม่รู้หรอก แต่ที่ผมอยากรู้มากกว่าคือพวกคุณเป็นใคร ทำไมพวกเขาถึงต้องการชีวิตพวกคุณ”

เธอฮึดปันทันที หลบตาลง “ฉันไม่รู้ว่พวกเขาต้องการชีวิตฉันทำไม”

“เพราะคุณกุมความลับของพี่ชายคุณอยู่นะสิ พวกเขาต้องการความลับจากคุณ”

“ฉันไม่มีความลับใดๆ ทั้งสิ้น” เธอสั่นหน้ารัว

“แต่ผมคิดว่าคนพวกนั้นคงไม่คิดเช่นเดียวกับคุณ เอาเถอะ ตอนนี้คุณยังเจ็บหนัก เอาเป็นว่ารอให้คุณอาการดีขึ้นกว่านี้ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจว่าจะเล่าความลับให้แก่หน่วยงานที่ช่วยชีวิตคุณทราบหรือไม่ เพื่อความปลอดภัยของคุณเอง”

“ใคร”

“เอาไว้ให้คุณอาการดีขึ้นอีกนิด แล้วผมจะบอก”

“แล้ว...คุณเป็นใคร”

“ผมชื่อคริส ทำงานให้แก่คนที่ช่วยคุณนั้นแหละ แล้วคุณล่ะชื่ออะไร”

“เคื่บอกคุณไหมล่ะคะว่าฉันชื่ออะไร” เธอย้อน

คริสยิ้ม...เธอกับเขากำลังหยั่งเชิงกันและกัน และเธอก็มีไหวพริบรวดเร็วไม่น้อย

“เขาไม่ได้ให้ข้อมูลของคุณ และผมรู้ว่าคุณสำคัญมาก ซึ่งผมไม่รู้ว่

เพราะอะไร แต่สักวันหนึ่งผมจะต้องรู้ให้ได้”

อีกครั้งที่เธอหลุบตาลง เพียงนิดเดียวก็มองเขาอีกครั้ง

“ฉันชื่อริญา เป็นแค่นักศึกษาคนหนึ่งจากเมืองออสติน รัฐเท็กซัส ฉัน
ไม่มีความสำคัญอะไร”

“คุณเก็บไปหลอกคนอื่นเถอะ ผมทำงานนี้มานานมากจนแยกออกว่า
สิ่งไหนหลอกลวง สิ่งไหนคือความจริง”

“ฉัน...”

ศิริยกมือห้าม ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองถุงเลือดที่กำลังจะหมด “ผม
จะเปลี่ยนถุงเลือดให้คุณ และต้องให้ยาแก้ปวดตามเวลา ไม่อย่างนั้นคุณจะ
ปวดแผลมาก”

เธอจึงเงยไป และมองตามชายร่างสูงที่เดินไปยังตู้ปลายเตียง เขา
เปิดกล่องกุ๊กกัก ก่อนจะกลับมาพร้อมถุงเลือด และเปลี่ยนถุงใหม่อย่าง
คล่องแคล่ว ตามด้วยให้ยาแก้ปวดโดยต่อเข้ากับสายน้ำเกลือ

“คุณเป็นหมอหรือคะ ถึงได้มีทุกอย่างพร้อม”

“เปล่าหรอก แต่งานที่ผมต้องทำสิ่งพวกนี้ได้เมื่อยามจำเป็น และ
ที่ผมบอกว่าคุณเป็นคนสำคัญก็เพราะกล่องยานั้นพยาบาลบนบอร์ดเป็นคน
ให้ผมมาพร้อมกับยาแก้แอสเบ และยังช่วยถ่วงเวลาผู้ชายสองคนที่ตามล่า
ตัวคุณด้วย หากคุณไม่สำคัญ ข้าวของทุกอย่างคงไม่พร้อมพริกแบบนี้” เขา
บอกโดยไม่มองหน้าเธอ แต่่วนกับการจัดสายน้ำเกลือและเลือดให้
เรียบร้อย กระนั้นเขาก็ยังเห็นเธอหลบกลิ่นน้ำลาย จึงพูดขึ้นอีก

“พรุ่งนี้ผมจะกลับเข้าเมือง ไปรับเอกสารที่จะพาพวกเราข้ามไป
แคนาดา”

“แคนาดา? ทำไมเราต้องไปที่นั่นด้วย”

“ก็เพราะว่าพวกเขาจะให้ที่ซ่อนตัวแก่คุณ จนกว่าคุณจะปลอดภัยจาก
กลุ่มที่ตามล่าตัวคุณ”

“นานเท่าไรคะ”

“จนกว่าผมจะได้รับคำสั่งเปลี่ยนแปลง”

“แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้สิ ผมยังไม่ทันคิด เพราะผมเพิ่งได้รับคำสั่งเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง” เขายกไหล่อีกครั้ง “ตอนแรกผมคิดว่าแค่พาตัวคุณไปถึงมือหมอก็จบหน้าที่ แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าผมต้องดูแลความปลอดภัยให้คุณต่อ”

“คุณติดตามฉันทำไม ฉันไม่เคยทำอะไรผิด”

“คุณเดาผิดแล้ว ผมติดตามพี่ชายคุณต่างหากล่ะ ผมไม่เคยเห็นคุณจนกระทั่งหัวค่ำที่มาประชุมพร้อมพี่ชายของคุณ”

“คุณรู้?”

“เรื่องอะไร เรื่องที่พี่ชายของคุณเป็นหัวหน้ากลุ่มนักศึกษาที่ต้องการล้มล้างรัฐบาลคอมมิวนิสต์ของโควาสน่าอะหรือ”

“ค่ะ...” เธอกระซิบตอบแผ่วเบาแต่ก็ยอมรับไปในที่ คงรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปิดบังอีก

“ก็รู้ เพราะมันคืองานของผม”

“แล้วคุณจะไปทำไม ถ้าคุณไม่ใช่พวกที่ต้องการชีวิตของเขา”

“หน่วยงานสืบราชการลับของโควาสน่าสงสัยพฤติกรรมของพี่ชายคุณ ต้องการสืบให้รู้ว่าเขาจะทำอะไร และป้องกันไม่ให้เกิดความวุ่นวายในประเทศ เขาคงไม่คิดจะฆ่าพี่ชายคุณหรอก” เขาตอบ แม้ในใจเริ่มสงสัยเช่นกัน แต่ก็มั่นใจว่าพลตรียาคอฟไม่คิดจะฆ่าเลนตินอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นคงจะมีคำสั่งมานานแล้ว

“คุณมาจากโควาสน่าหรือคะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” เขาตอบและนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงอีกครั้ง

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าผมเป็นลูกครึ่งโควาสน่า-รัสเซีย แต่ไปเติบโตที่รัสเซียและทำงานกับเคจีบีอยู่หลายปี จนกระทั่งหนีเข้ามาอยู่ที่โควาสน่าด้วยความช่วยเหลือของหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ จากนั้นผมก็ทำงานให้แก่

โควสน่ามาตลอดหลายปีที่ผ่านมา”

“พวกเขาต้องการฆ่าพี่ชายของฉัน เพราะไม่อยากให้พี่ชายของฉัน
กลับไปปลุกระดมมวลชน” เธอบอก

“คุณพูดถูก มีคนต้องการชีวิตพี่ชายของคุณ แต่ไม่ใช่หน่วยงานที่ผม
ทำงานให้ ไม่อย่างนั้นเราคงไม่ได้มาอยู่ที่นี่และหลบหนีคนตามล่าตัวคุณแบบ
นี้”

“แล้วใครกันล่ะที่ต้องการฆ่าพวกเรา”

“สักวันเราคงจะรู้” เขาบอกยิ้มๆ พอเห็นเธอตาปรือด้วยฤทธิ์ยา จึง
บอก “แต่ตอนนี้ขอให้คุณอย่ารู้แค่นี้ ผมก็ให้คำตอบคุณไม่ได้ คุณทำได้
อย่างเดียวคือพักผ่อนให้มากๆ พอบาดแผลหายดีแล้ว เราจะข้ามไป
แคนาดาด้วยกัน!”

๓

เข้าของฤดูร้อนอันสดใสช่วยให้จิตใจของจิณห์จุฑาสดชื่นขึ้นมา นิดหน่อย แต่พอนึกถึงภารกิจที่รอคอยเบื้องหน้า ความสดชื่นก็เลือนหายไปกลายเป็นความหนักใจเข้ามาแทนที่

เธอตื่นนอนตามหน้าที่ เตรียมอาหารเช้าตามรายการที่ศิรระบุมาว่า ปู่ของเขาควบคุมน้ำตาลและแป้ง อาหารเช้าจึงมีไข่ต้มเล็ทสองฟองกับแฮมแบบไขมันน้อย เห็ด มะเขือเทศ ผลไม้อีกหนึ่งถ้วย ขนมปังหนึ่งแผ่นไม่ทาเนยและแยม พร้อมกาแฟดำ ส่วนของหลานเล่นจตุสดิใหญ่ ทั้งไข่ดาวสองฟอง เบคอน แฮมและขนมปัง ทำทางคงจะใช้พลังงานในการดำคนเยาะ จึงต้องกินปริมาณมากมายขนาดนี้

กินอาหารเช้าเสร็จเขาก็รู้ว่าปู่ เธอจึงหยิบกระเป๋าทำงานเดินไปส่งศิรที่รถ เขากำชับอีกครั้งเรื่องงาน ก่อนจะขับรถพอร์ช ๙๑๑ ออกจากบ้าน

ในโรงรถของเขามีรถอยู่สามคัน เขาขับรถสปอร์ตออกไป เหลือรถขับเคลื่อนสี่ล้อยี่ห้อเดียวกัน ถัดไปเป็นรถสี่ประตูโอเอ่าสำหรับออกงานไป จอดเทียบพรมแดง เรียกว่ามีครบชนิดที่ต้องใช้งานทุกเทศกาลและโอกาส

เธอเดินกลับเข้ามาในบ้าน เริ่มต้นล้างจานและเก็บโต๊ะ ส่วนแขกก็เดินไปนั่งดูข่าวต่อที่ห้องรับแขก พอล้างจานเสร็จ เธอก็เดินมาถาม

“วันนี้คุณหรือคมีโปรแกรมอะไรบ้างคะ หนูจะได้เตรียมอาหารให้ถูก”

เคนละสายตาจากหน้าจอโทรทัศน์ขนาดเจ็ดสิบห้านิ้ว มองคนถาม

“ไม่รู้สิ ยังไม่ได้คิดเลย” เขาตอบ ใบหน้าดูยิ้มแย้มแจ่มใส ท่าทางน่าคบยิ่งกว่าหลาน

“ปกติคุณหรือคมีตารางยังงัยบ้างคะเมื่ออยู่แวนคูเวอร์”

“กินข้าวเช้าแล้วฉันก็มักจะไปเดินเล่นถ้าฝนไม่ตก แล้วก็กลับมากินข้าวกลางวัน หรือถ้าวันไหนมีนัดก็ไปกินข้าวกับเพื่อนกลุ่มเดียวกัน”

“ถ้าวันนี้คุณหรือคจะไปเดินเล่นไหมคะ”

“ก็ดีเหมือนกัน เดี่ยวขอดูข่าวให้จบ แล้วฉันจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“ได้ค่ะ งั้นหนูจะไปเตรียมตัวก่อนนะคะ”

เขาพยักหน้าอนุญาต เธอจึงรีบกลับมาเปลี่ยนชุดแม่บ้านเป็นชุดลำลอง กางเกงผ้ายืดรัดรูปและเสื้อยืดเหมาะสำหรับออกกำลังกายและรองเท้าผ้าใบ เธอ นั่งคอยไม่นาน ชายชวาก็ออกจากห้องในชุดออกกำลังกายเช่นกัน แล้วทั้งสองก็ออกจากบ้าน เดินไปตามถนน

“ตรงโน้นมีสวนสาธารณะค่ะ เป็นสวนขนาดใหญ่ สามารถเดินหรือวิ่งออกกำลังกายได้”

“ก็ดี ลองดูซิว่าจะเดินได้สักกี่รอบ”

เธอนึกชมชายชวามีสุขภาพแข็งแรงดีเยี่ยม ด้วยวัยเจ็ดสิบเก้าแต่ยังดูราวกับต้นเจ็ดสิบ ดูคล่องแคล่วกระฉับกระเฉง...เธอเห็นคนแคนาดาส่วนใหญ่ก็อายุยืนและสุขภาพดีมากมา คงเป็นเพราะอากาศและอาหารการกินที่ดี บวกเข้ากับการดูแลสุขภาพตนเองดีเยี่ยม ถึงทำให้มีอายุยืนและแข็งแรง เคนก็คงเหมือนกัน แม้จะล่องเข้าเบตสิบแล้ว แต่ยังเดินโดยไม่ต้องมีไม้เท้า แถมยังเดินตัวตรงได้อีก ช่างน่าทึ่งจริงๆ

ทั้งสองเดินเคียงข้างกันไปถึงสวนสาธารณะ ที่รัฐบาลท้องถิ่นมักจะ

สร้างไว้ทุกชุมชนสำหรับพักผ่อนหย่อนใจ หรือเป็นสนามกีฬา จำพวกสนามเทนนิส ฟุตบอล หรือสนามเด็กเล่นสำหรับเด็กเล็ก ชุมชนใหญ่หน่อยก็จะมีสนามหลายอย่าง เช่นเดียวกับที่นี่ซึ่งถือเป็นถิ่นคนรวย ก็จะมีขนาดใหญ่หน่อย

ด้วยความที่เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน จินห์จุฑาจึงไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นชวนคุยยังไง ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง แม้จะเดินที่สวนสาธารณะไปแล้วพักใหญ่ เธอก็ยังคิดหาคำพูดไม่ออก จนกระทั่ง

“หนูเป็นแม่บ้านมานานหรือยัง”

สองวันค่ะ...เธอตอบในใจ แต่สิ่งที่บอกไปคือ “หนูทำงานพิเศษระหว่างเรียนมาได้พักหนึ่งแล้วค่ะ”

“อ้อ หนูเรียนอะไรี”

“ปริญญาโท Communication and Media ค่ะ”

“ต้องเรียนอีกหลายปีไหม”

“ใกล้จบแล้วค่ะ เหลือแต่วิทยานิพนธ์”

“ดี...แล้วทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องอะไรล่ะ”

“หนูกำลังเขียนบทสารคดีอยู่ค่ะ เคยนำเสนอคุณร็อค...เอ่อ...คุณคิธนะค่ะ เขาสนใจ อยากให้เขียนจบแล้วนำเสนอเขาอีกครั้ง”

“ที่มาทำงานแม่บ้านให้เขา ก็เพราะว่าอยากให้เขาช่วยหรือไง”

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น” เธอโบกไม้โบกมือ ทั้งที่ความจริงที่เคนพูดก็มีส่วนถูกต้องอยู่มาก “หนูทำงานพิเศษอยู่แล้ว และเรียนไปด้วย บังเอิญเท่านั้นแหละค่ะที่คุณคิธจ้างแม่บ้านที่บริษัทพอดี”

“เรียกฉันว่าเคนเถอะนะ อย่าพิธีรีตองมากนักเลย เรียกคุณร็อค คนปู่หรือคนหลานก็ 모르 ถ้าลูกชายฉันอยู่ที่นั่นอีกคน คงจะปวดหัวหนักกว่าเดิม”

“ค่ะคุณเคน” เธอยิ้มเห่ๆ เขาพูดก็มีส่วนถูกเหมือนกัน

เขายิ้มพอใจ หันไปมองทางและเดินก้าวที่สม่ำเสมอ ก่อนถามขึ้นอีก “บทที่ว่านั้นเกี่ยวกับอะไรี”

สบช่อง เธอก็รีบบอก

“เกี่ยวกับความรักและสงครามนะค่ะ พอดีหนูมีเพื่อนเป็นพยาบาล ดูแลผู้สูงวัย เธอเล่าให้ฟังว่าได้ดูแลหญิงชราที่อพยพมาจากรัสเซียช่วง สงครามเย็นและมีประวัติที่น่าทึ่งมาก จึงเป็นแรงบันดาลใจให้หนูอยากทำ ภาพยนตร์สารคดี ตอนนี้นำกำลังเรียบเรียงข้อมูลอยู่ค่ะ”

“วันนี้ น่าสนใจนะ” เคนพึมพำ สายต่ายังมองตรงไปข้างหน้า เพายัง ก้าวต่อไปแต่ก็ไม่มีท่าทีจะสะดุดหรือสนใจสิ่งที่เธอบอกจริงจัง

“เธอชื่อแคทลีนค่ะ” เธอรีบบอกก่อนหัวข้อสนทนาจะเปลี่ยนไป “สามี ชื่ออเล็กซานดอฟ สามีของเธอเคยเป็นเคจีบีด้วยนะค่ะ ทั้งสองต้อง พลัดพรากจากกัน และต่างก็คิดว่าอีกฝ่ายเสียชีวิตไปแล้วตลอดเวลาเกือบ ห้าสิบปีที่ผ่านมา”

ผีเท้าของเคนชะลอลง...สีหน้าดูครุ่นคิด แล้วเขาก็หยุดเดิน หันมอง หน้าเธอ

“อเล็กซานดอฟและ แคทลีน เฟโตรอฟ?”

“เอ่อ...” เธอกะพริบตาปริบๆ จำไม่ได้ “มั้งคะ ต้องกลับไปเปิดที่จด ไว้ ว่าแต่คุณหรือค เอ้ย! คุณเคนรู้จักพวกเขาด้วยหรือคะ”

เคนยิ้ม ก่อนจะส่ายหัวช้าๆ “ถ้าเป็นอเล็กซานดอฟและ แคทลีน เฟโตรอฟ ละก็...เรียกว่ารู้จักดีทีเดียวละ แต่โลกนี้คงจะไม่กลมปานนั้น”

“แหม ใครจะรู้ล่ะคะ บางทีอาจจะกลมมาก และเล็กมากจนเราคาด กันไม่ถึงเลยก็ได้...แล้วถ้าเป็นสองสามีภรรยาคุณั้นจริง คุณเคนรู้จักพวกเขา ยังไงหรือคะ” เธอถาม ใจเต้นตึกตักเลยทีเดียว

“นานมากแล้ว ตั้งแต่ฉันอายุต้นๆ ยี่สิบกระมัง นานจนเกือบจะลืม ไปแล้ว”

“เรื่องราวเป็นยังไงหรือคะ” เธออยากกระโดดตัวลอย เมื่อชายชรา เริ่มต้นเล่า ไม่มีท่าทีว่าจะเก็บเป็นความลับ

“ไปนั่งที่ร้านกาแฟนั่นดีไหม ท่าทางเรื่องคงจะยาว ขึ้นเดินไปคุยไป

อาจต้องเดินทั้งวัน”

เธอมองตามนิ้วที่งอแงและห่อหุ้มด้วยผิวที่เหี่ยวยุ่นตามวัย ไปยังร้านกาแฟริมสวนสาธารณะที่ต้องข้ามถนนไป เห็นร้านเบเกอรี่เล็กๆ แบบโฮมเมดจึงรีบพยักหน้า “ได้ค่ะ ฉันให้หนูเป็นคนเลี้ยงกาแฟคุณคะนะค่ะ ถือว่าช่วยหนูทำวิทยานิพนธ์”

เคนหัวเราะเบาๆ แต่ก็ไม่เถียง และเดินเคียงข้างกันข้ามถนนไปยังร้านกาแฟเล็กๆ ที่มีกระถางดอกไม้แขวนรอบระเบียงร้าน ทั้งสองเลือกที่นั่งด้านนอกเพราะฝรั่งชอบนั่งกลางแดดยามเช้าๆ เช่นนี้

หลังจากได้กาแฟและขนมกันเรียบร้อยแล้ว จินห์จุฑากีรีบถามอย่างไม่วอไม่ว่าเวลาหมดไปโดยเปล่าประโยชน์

“คุณเคนรู้จักกับทั้งสองยังไฉะ”

สายตาของเคนดูเหม่อลอย...มองเลยไปด้านหลังของเธอ...ไกลออกไป เธอรู้ว่า...เขากำลังเดินทางย้อนเวลากลับไปในตอนนั้น

“ผมทำงานให้หน่วยงานของรัสเซีย สมัยโน้นยังไม่มีเคจีบี แต่เรียกว่าหน่วยความมั่นคง ผมมีเจ้านายที่ช่วยชีวิตผมและทำให้ผมได้เข้ารับการฝึกที่นั่น เหมือนเป็นวิทยาลัยของสายลับ ที่ต่อมาก็เปลี่ยนชื่อเป็นเคจีบี”

ดวงตาของหญิงสาววาววับ...ตื่นเต้นและดีใจจนบอกไม่ถูกที่จู่ๆ เคนก็ยอมเล่าเรื่องราวในอดีตให้ฟัง ทั้งที่เธอเคยคิดว่าอาจต้องใช้วิธีหลอกล่อมากกว่านี้ หรืออาจจะไม่มีวันได้ข้อมูลจากเขาเลยด้วยซ้ำ แต่เน...จู่ๆ เขาก็ยอมเล่าออกมาง่ายๆ

เขายกถ้วยกาแฟดำขึ้นจิบ ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“คนโน้น...มีมากมายที่ทำงานเป็นสายลับสองหน้า นักสองหัว พวกเดียวกัน หักหลังกันเอง บางคนต้องหนีตายหัวซุกหัวซุน บางคนก็โชคดี บางคนก็โชคร้าย”

“แต่พวกเขาโชคดีนะค่ะ ที่รอดชีวิตมาได้”

“ถ้าความจำของผมไม่เลอะเลือนเกินไป ผมจำได้ว่าอเล็กซานดอฟถูก

หักหลัง และผมถูกส่งไปช่วยภรรยาของเขา แคมป์กับลูกชาย มาร์กซิม”

“คุณคือผู้ชายคนนั้น!” เธอแทบจะลุกขึ้นพรวด...เรื่องราวที่ได้ยินจาก ตริภัทร์ เธอไม่เคยเล่าให้ใครฟัง และเรื่องราวมันช่างคล้ายกันจนเหลือเชื่อ “เขาชื่อคิริล เขาคือคนที่ช่วยแคมป์หลบหนีออกนอกประเทศ และขอลี้ภัย ที่แคนาดา”

มุมปากของชายชราหยักขึ้นเล็กน้อย

“เธอปลอดภัยที่นี่มาอีกหลายสิบปีสินะ พร้อมกับลูกชายของเธอ”

“ค่ะ เธอเพิ่งเสียชีวิตไปไม่กี่เดือนนี้เองค่ะ เรื่องราวของเธอทำให้ฉัน เกิดแรงบันดาลใจ อยากถ่ายทอดออกมาเป็นสารคดีถึงสงครามและความ รักค่ะ”

เคนหัวเราะเบาๆ และจิบกาแฟอีกครั้ง

“แล้วสามีของเธอล่ะคะ คุณทราบรายละเอียดหรือเปล่า”

เขาคลองศีรษะช้าๆ

“ว้าวไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับงานของเขามากนักหรอก ผมแค่ทราบ มาว่ามีการพบศพและแหวนแต่งงานพร้อมกับเสื้อผ้าของอเล็กซานดอฟที่ ใกล้ชายแดน เขาคงจะพลาดทำ”

“เขารอดค่ะ มีเรือประมงช่วยเขาออกมาได้ และขอลี้ภัยการเมือง แลกเปลี่ยนกับความลับของเคจีบี”

“จันรี” เคนเลิกคิ้ว

“ค่ะ เขาถูกส่งตัวไปอยู่ยูกอนเมื่อถูกสอบสวนข้อมูลของเคจีบี และเปลี่ยน ชื่อ สร้างประวัติใหม่ที่โน่น ก่อนจะย้ายมาอยู่ที่แอลเบอร์ตาค่ะ”

“เขาโชคดีมาก”

“จริงค่ะ แต่ก็โชคร้าย ที่ไม่รู้เลยว่าภรรยาของเขาก็คืออดีตมาเช่นกัน พวกเขาไม่ได้เจอกันนานถึงห้าสิบกว่าปี”

เปลือกตาของเคนหลุบลง...เธอเห็นลำคอของเขาขยับขึ้นลงแผ่วเบา เมื่อสบตาเธออีกครั้ง ก็เห็นแต่ความราบเรียบในดวงตา

“น่าเห็นใจจริงๆ แต่อย่างน้อยพวกเขายังโชคดีที่ได้เจอกันอีกครั้ง และยังโชคดีกว่าอีกหลายๆ คู่...ที่ไม่มีโอกาสจะได้เจอกันอีกเลย”

“จริงค่ะ อย่างน้อยพวกเขายังได้พบกันอีกครั้ง แต่ก็อายุมากเหลือเกินแล้ว พอได้เจอกันแค่นี้ก็ชั่วโม่ง คุณแคทลีนก็เสียชีวิต คุณอเล็กซานดอปก็เสียชีวิตตามในวันต่อมา”

เคนพยักหน้าช้าๆ และตีหมาแพ่ในแก้วจนหมดรวดเดียว

“เอาไว้ถ้าหนูว่าง ช่วยฝากถามเพื่อนของหนูให้หน่อยนะว่าฉันจะขอไปเคารพหลุมฝังศพของพวกเขาได้ไหม”

“ได้ค่ะ เดี่ยวคืนนี้หนูจะถามให้เลยค่ะ คุณเคนอยากไปเมื่อไหร่ดีค่ะ”

“ถ้าคิดไม่ชัดข้ออะไร ก็วันพรุ่งนี้หรือมะรืนก็ได้”

“ได้ค่ะ หนูจะจัดการให้ทันทีค่ะ” เธอยิ้มรับ ก่อนจะลองหยิ่งเชิง “หนูเชื่อว่าคุณเคนจะต้องมีความรักที่น่าประทับใจเช่นเดียวกันค่ะ”

“อยากเอาเรื่องราวชีวิตของฉันไปเป็นสารคดีอีกเรื่องหรือไง” เขาถามยิ้มๆ

“ถ้าได้ก็จะเป็นพระคุณอย่างที่สุดเลยค่ะ” เธอยกมือประสานที่ทรวงอก ทำตาปริบๆ รอคอยความเมตตา

“ชีวิตของฉันไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก...น่าเบื่อจะตาย ก็แค่พ่อแม่แย่งลูกมาตามลำพังก็เท่านั้น สมัยนี้มีเยอะแยะไปที่ผู้ชายแย่งลูกตามลำพัง”

“แต่หนูกลับคิดว่าความรักเป็นสิ่งพิเศษ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับใคร ก็จะทำให้เกิดสิ่งยิ่งใหญ่ตามมาเสมอ”

“หนูมีแฟนหรือยัง”

“ค่ะ?” เธอกะพริบตาต่างๆ กำลังคุยเรื่องความรักดีๆ ไหงเปลี่ยนหัวข้ออย่างรวดเร็ว

“ฉันถามว่าหนูมีแฟนหรือเปล่า”

“เอ่อ...เคยมีบ้างเหมือนกัน แต่ไม่ค่อยถูกใจก็เลยเลิก ตอนนี้อยู่คนเดียว”

“แล้วแบบนี้เรียกว่าเคยมีความรักได้ไหม”

เธอย่นจมูก ก่อนจะสั่นศีรษะรัว “คงไม่ได้มั้งคะ หนูยังไม่เคยคบกับใครแล้วทำให้เกิดความรู้สึกแบบนั้นเลย”

“แต่ดูหนูมีทัศนคติที่ดีต่อความรัก...ท่าทางจะเป็นคนมองโลกในแง่ดี”

“คุณเคนจะว่าหนูเพื่อฝันใช่ไหมคะ” เธอทำเสียงอ่อย

“ไม่เชิงหรอก เพราะหนูยังไม่เคยรู้จักความรัก...เพราะความรักที่แท้จริงไม่ใช่พบเพียงแค่ความสุข แต่ต้องยอมรับทุกสิ่งที่จะตามมา...รวมทั้งการพลัดพราก...”

เธอจ้องเขาเหม็ง

“อย่างอเล็กซานดอฟกับแคทยา นั้นไงละ สองคนนั้นเป็นตัวอย่างที่ดี”

“ก็จริงค่ะ” เธอพิมพ์่า ท่าทางคงจะแะความลับจากเคนไม่ได้ง่ายๆ เสียแล้ว พอลองเหยงก็บายเบียงไปทางโน้นที ทางนี้ที ไม่ใช่พวกที่ไล่ต้อนได้ง่ายๆ...เอาเถอะ วันนี้อยู่แค่นั้นก่อน เอยังเหลือเวลาอีกยี่สิบเก้าวันที่จะคิดหาวิธีซะให้เคนยอมเปิดปากพูดให้ได้สิน่า...

การดื่มกาแฟจบลงด้วยความสำเร็จเพียงส่วนหนึ่ง เกินครึ่งล้มเหลว เพราะเธอไม่ได้รู้เรื่องราวจากเคนเลยสักนิด ตกบ่าย ชายชราบนอนพักผ่อน หลังอาหารกลางวัน ตื่นมาตอนสี่โมงก็ว่ายน้ำที่สระด้านหลังบ้าน เพื่อความไม่ประมาท เธอจึงไปนั่งเฝ้าใกล้ๆ เพื่อเขาต้องการความช่วยเหลือจะได้ดูแลได้ทันทั่วทั้งที่ แต่ดูท่าทางเขาไม่ต้องการเธอ เพราะว่ายน้ำไป-กลับหลายรอบ ก่อนจะโหนตัวขึ้นจากน้ำแล้วเดินกลับเข้าห้อง เธอจึงรีบเตรียมอาหารเย็นขึ้นโต๊ะเมื่อคิดสั่งให้เลขาฯ โทร. มาแจ้งว่าคืนนี้จะกลับมารับประทานอาหารเย็นกับปู่ และสั่งให้เธอเตรียมรายงานเขาในห้องทำงานก่อนเข้านอน

เคนเข้านอนแล้วหลังนั่งดื่มไวน์กับหลานชายเล็กน้อยหลังอาหารเย็น เธอเห็นสายตาของคิกรู้ว่าเขารวมที่จะฟังรายงานประจำวันแล้ว จึงเดินตามเข้าไปในห้องทำงาน เธอเพิ่งเคยเข้ามาเป็นครั้งแรก และเห็นหนังสือ

มากมายบนชั้น ทั้งนิยาย สารคดี นิตยสาร เห็นแล้วไม่น่าเชื่อว่าเขาจะเป็น
หนอนหนังสือ แถมด้านหลังยังมีเก้าอี้สำหรับนอนอ่านหนังสืออีกด้วย
ท่าทางเขาคงจะชอบอ่านหนังสือน่าดู...หรือมีไว้เพื่ออัปเกรดตัวเองให้ดูดี?
เธอยังสงสัย

“หนังสือของผมเอง” เขาตอบคำถามของเธอ แค่นั้นสายตา เขาก็รู้
ว่าเธอคิดอะไร จินห์จุฑายิ้มเจื่อนๆ “ผมชอบอ่านหนังสือเพราะปู่ทะเละ”

‘เธออะ’ เธอคิดในใจ เคนชอบอ่านหนังสือก็ไม่น่าแปลก เพราะเห็น
ขลุ่ยอยู่ในห้องนี้อยู่นานหลังว่ายน้ำ อาจจะมาหาหนังสืออ่านเล่นแล้วก็ได้
ติดมือไป แต่คิดนี้สิ...ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนหนอนหนังสือ ดูจะเป็นหนอนที่
คอยไขผู้หญิงเสียมากกว่า

“ผมรอฟังอยู่” เขาบอกเสียงเข้มหลังจากนั่งลงตรงหลังโต๊ะไม้โบราณ
แต่ให้เข้ากับธีมของห้อง หลายวินาทีเมื่อเธอยังไม่เริ่ม เขาก็ทนไม่ได้

“เอ่อ...อะ ไม่ทราบคุณหรือคอยากฟังรายงานแบบไหนคะ เรื่องสุขภาพ
ของคุณเคน หรือว่าชีวิตประจำวันว่าเขาทำอะไรบ้าง” เธอยังสงสัยว่าเขา
ต้องการฟังรายงานแบบไหน เธอไม่ใช่พยาบาลอาชีพ ไม่รู้ด้วยว่าต้องบันทึก
อย่างไร

“นี่คุณกำลังกวนประสาทผมใช่ไหม”

“เปล่าอะคะ คุณหมายถึงเรื่องอะไรล่ะคะ ฉันไม่ใช่พยาบาลดูแลผู้สูง
อายุ ฉันไม่รู้ว่าจะต้องรายงานอะไรบ้าง”

“ผมรู้ว่าปู่ของผมแข็งแรงดี ผมไม่ได้ห่วงเรื่องนั้น สิ่งที่ยากรู้คือเรื่อง
งานที่ผมมอบหมายให้คุณมากกว่า”

“อ้ออะ เข้าใจแล้วอะ ต่อไปนี้ถ้าคุณถาม ฉันก็จะตอบแต่เรื่องงาน
คุณจะได้ไม่ว่าฉันกวนประสาทคุณอีก” เธออดก่อนไม่ได้ ก่อนตอบ “คุณ
เคนเล่าให้ฉันฟังเรื่องที่เขทำงานกับเคจีบีอะ และบังเอิญสุดๆ เลยที่เขารู้จัก
ปู่กับย่าของคุณหมอมิซาคะ เขาบอกว่าเขาถูกส่งตัวไปช่วยแคทลีนกับมาร์ก-
ซิม คุณพ่อของหมอมิซาคะอะ ให้ข้ามพรมแดนไปโรมานีเย”

เขาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ มือประสานกันบนอก มองเธอด้วยความคาดหวัง ขณะที่เธอรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยที่ต้องยื่นรายงาน ทำให้รู้สึกถึงความแตกต่างทางฐานะอย่างอดไม่อยู่ เธอจึงรีบๆ รายงานให้จบ

“แต่เขาบอกแค่นั้นค่ะ พอฉันลองถามเรื่องของเข เธอก็เปลี่ยนเรื่องทันที”

คิธดึงตัวลุกขึ้นนั่งตัวตรงทันที สีหน้าเปลี่ยนไปฉับพลัน “ทำไมคุณไม่ลองหาวิธีชักจูงเขาให้มากกว่านี้”

“คุณคิธคะ นี่เพิ่งวันแรกเองนะคะ” เธอบอกเสียงเรียบ “อีกอย่างคุณก็รู้ว่าตลอดระยะเวลาสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เขายังไม่ยอมเล่าให้คุณฟังเลย แล้วยังบ่นประสาอะไรกับคนที่เพิ่งรู้จักเพียงแค่วันเดียวอย่างฉันคะ”

อีกครั้งที่สายตาของทั้งสองจ้องกัน...เขาโกรธ และเธอก็ทำทนายแน่นอนว่าเธอมั่นใจในเหตุผลของตัวเอง ถ้าเขาจะโกรธ เธอห้ามไม่ได้ แต่ต้องไม่อารมณ์เสียอย่างไร้เหตุผล

ริมฝีปากบางเข้มแน่น ก่อนที่เขาจะถอนใจ บอกด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อกว่า “คุณคงไม่ลืมข้อตกลงของเรา หากคุณทำไม่สำเร็จ...”

“ฉันจำได้ขึ้นใจทุกประโยคค่ะ” เธอตอบก่อนที่เขาจะพูดจบ “คุณย่ากับฉันทุกวัน จนฉันแทบจะหลับฝันถึงคำสั่งคุณแล้วละค่ะ”

ใบหน้าคมสันตึงเปรี๊ยะ ดวงตาลุกวาว “ผมเตือนก็เพราะว่ามันคืองานและอนาคตของคุณ”

เธอถอนใจเบาๆ เมื่อรู้ว่าตนล้าเส้นเกินไปแล้ว อนาคตอาจดับวูบหากไม่ระวังปาก

“ขอโทษค่ะ ฉันก็แค่อยากอธิบายให้คุณเข้าใจเช่นกันว่าฉันเป็นแค่คนนอก คุณต้องให้เวลาฉันทำความรู้จักกับเขาอีกสักนิด และนี่ก็เพิ่งวันแรกเท่านั้น เขายอมบอกแค่นี้ฉันก็ถือว่ามีความคืบหน้าไปตั้งเยอะแล้ว ของแบบนี้ถ้าใจร้อนแล้วคุณเคนทราบเรื่อง แผนที่คุณวางไว้อาจจะล้มเหลวไปเลยก็ได้นะคะ”

พอเสียงเธออ่อนลง เขาก็ดูจะอารมณ์ดีขึ้นหน่อย และพยักหน้ารับ
 “ผมใจร้อนไปหน่อย โอเค คุณทำตามวิธีของคุณก็แล้วกัน คุณพูด
 ถูก วันนี้เขายอมบอกแค่นี้ก็ดีแล้ว และผมก็อยากได้ยีนขาวดีแบบนี้ทุกวัน”

“ค่ะ แล้วถ้าฉันจะขออนุญาตขับรถพาคุณปู่ของคุณไปเยี่ยมเพื่อนของ
 นั่นที่แบมพีได้ไหมคะ เขาอยากไปเคารพหลุมศพของคุณอเล็กซานดอฟและ
 คุณแคทลีน”

“ได้สิ ก็ขับรถของผมไป”

พอร์ชคาเยนเนียนะ...เธอรีบสั้นศิริชะ “เอารถฉันไปดีกว่าค่ะ คันเล็กๆ
 สบายใจ ไม่ต้องกลัวใครมาซัด”

“เอาเถอะ” เขาโบกมือส่งๆ คงคิดว่าเธอคือเหลือเกิน “อยากทำอะไร
 ก็ทำ ขอแค่ให้งานสำเร็จก็พอ”

“ได้ค่ะ ถ้าฉันฉันไปนอนได้แล้วไซ้ไหมคะ”

“อืม”

เขาพยักหน้าส่งๆ เธอจึงรีบออกจากห้องทำงานด้วยความโล่งอก
 อาบน้ำและเตรียมตัวเข้านอน แต่ก่อนที่จะได้ทั้งตัวลงนอน เธอต้องมานเปิด
 ออกเพื่อรับอากาศสดชื่นเข้ามาในห้อง สายตาของเธอก็เห็นเคนนั่งอยู่ตาม
 ลำพังในสวนดอกไม้ ใบหน้าของเขาเฉยเมย...ทว่าดูเศร้า...หรือว่าเขากำลัง
 คิดถึงใคร...

เขาค่อยๆ หันกลับมา จินห์จุฑายิ้มเจื่อนๆ เพราะหลบไม่ทันและ
 โบกมือแก้แค้น เขาแค่อืม แล้วก็หันกลับไปทางเดิม เธอจึงต้องมานปิด แต่ก็
 ยังแอบแหม่มานดูอีกครั้ง เขาก็ยังนั่งอยู่เช่นเดิม

เขามีอะไรในใจกันแน่นะ

ความสงสัยก่อตัว...กระตุ้นความอยากรู้ให้แรงกล้ากว่าเดิม

มันจะต้องมีอะไรมากมายซ่อนในกอไผ่ และสิ่งนั้นคงจะทำร้ายจิตใจ
 ของเขาตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา เธออยากรู้จริงๆ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับ
 ชีวิตเขาทั้งหมด...สักวันเธอจะต้องรู้ให้ได้!